

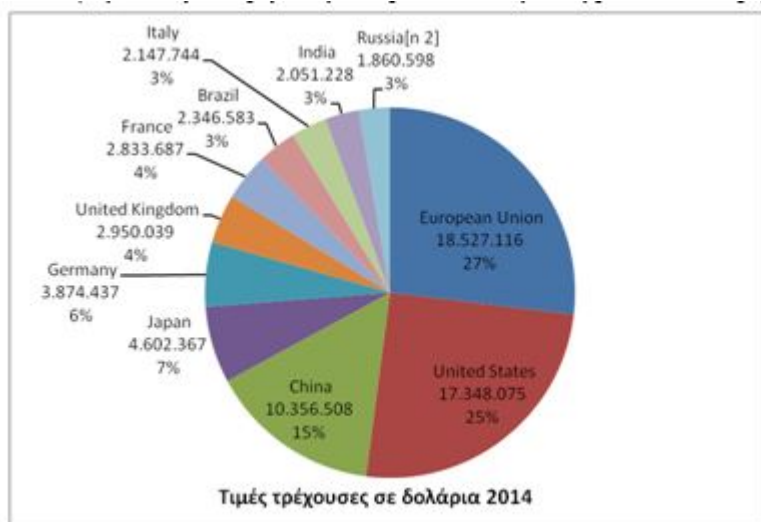
Του **Αλέξανδρου Καπακτσή**

Στα μέσα της δεκαετίας του 1990 η κατάσταση έχει φθάσει στο απροχώρητο. Ήδη την έχουν περιγράψει με τα πιο μελανά χρώματα τα στούντιο του Hollywood όπου η απόβαση των Ιαπώνων, που τόσο τρομοκρατούσε τους Αμερικανούς τέλη του 1941 και του 1942, είναι πλέον γεγονός με άλλο τρόπο. Ιάπωνες επενδυτές εισβάλλουν ακόμη και στην ενδοχώρα των ΗΠΑ όπου εξαγοράζουν παραδοσιακές βιομηχανίες και ελέγχουν έτσι όλο τον ντόπιο πληθυσμό! Το αντιιαπωνικό κλίμα τροφοδοτείται με κάθε τρόπο. Η ιδεολογική προπαγάνδα προηγείται κάθε σοβαρής πολεμικής προετοιμασίας...

ΑΕΠ 2014 ΣΕ ΤΡΕΧΟΥΣΕΣ ΤΙΜΕΣ-ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΗΠΑ			ΑΕΠ 2014 ΣΕ ΙΣΟΤΙΜΙΑ ΑΓΟΡΑΣΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ-ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΗΠΑ		
	World	77.269.168		World	108.777.213
	European Union	18.527.116		European Union	18.640.411
1	United States	17.348.075	1	China	18.088.054
2	China	10.356.508	2	United States	17.348.075
3	Japan	4.602.367	3	India	7.411.093
4	Germany	3.874.437	4	Japan	4.767.157
5	United Kingdom	2.950.039	5	Germany	3.748.094
6	France	2.833.687	6	Russia	3.576.841
7	Brazil	2.346.583	7	Brazil	3.275.799
8	Italy	2.147.744	8	Indonesia	2.685.893
9	India	2.051.228	9	France	2.591.170
10	Russia	1.860.598	10	United Kingdom	2.569.218
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΝΤ					

Όλες οι περιφερειακές της Ιαπωνίας οικονομίες, σημαντικοί της εταίροι, που ο οικονομικός καλπασμός τους τούς δίνει το προσωνύμιο «**Τίγρεις της Ασίας**», βρίσκονται σε φάση ταχύτατης ανάπτυξης. Σύνδεση του νομίσματος τους με το δολάριο, δημόσιες επενδύσεις μεγάλες δια του δημοσίου δανεισμού, καλπασμός στις τιμές των ακινήτων, των μετοχών, των πρώτων υλών. Το χτύπημά τους από Αμερικανούς επενδυτές και Funds είναι απρόβλεπτο, συγκεντρωτικό και επίμονο. Πανικός. Οι οικονομίες των τίγρεων καταρρέουν. Το ΔΝΤ εισβάλλει με δανεισμό και προγράμματα διάσωσης επιβάλλοντας τους όρους των Αμερικανών. Ο «ζωτικός χώρος» της Ιαπωνίας στραγγαλίζεται και η κρίση και η στασιμότητα τη μαστίζουν από τότε. Ποια, την Ιαπωνία!

Που έγινε δεύτερη οικονομία του πλανήτη το 1969, αφού για περισσότερο από μια εικοσαετία (1960-1980), είχε έναν από τους υψηλότερους ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης

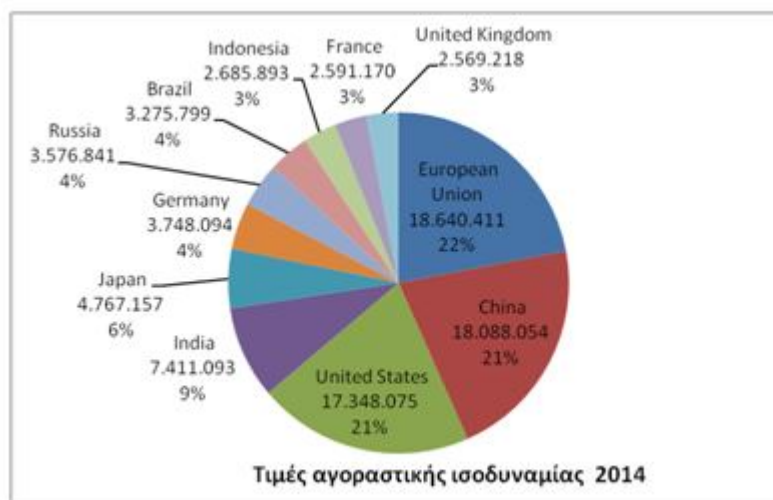

στον κόσμο (μέση τιμή περιόδου 8%), καταγράφηκε στην ιστορία ως η πρώτη χώρα που από «αναπτυσσόμενη» κατάφερε να χαρακτηριστεί «αναπτυγμένη» που μετά την πρώτη πετρελαϊκή κρίση του 1973, ο ρυθμός οικονομικής ανάπτυξης της Ιαπωνίας μειώθηκε από το 10% στο 3,6% μεταξύ 1974-1979 για να ανακάμψει ελαφρώς την δεκαετία του '80 (4,4%) παρότι της επιβλήθηκε από τις ΗΠΑ η **συμφωνία Plaza [1]** καταφέροντας να ξεπεράσει και αυτόν τον

σκόπελο... Ένας πόλεμος έχει λήξει. Ο αντίπαλος δεν έχει ακόμη σηκώσει κεφάλι. Άλλοι έχουν εμφανιστεί στο προσκήνιο. Η μονοκρατορία των ΗΠΑ απειλείται ξανά...

Η προσπάθεια πρόβλεψης των γενικότερων οικονομικών εξελίξεων και τάσεων είναι συνεχής, επίμονη και επίπονη, για όλες τις μονοπωλιακές επιχειρήσεις, τα καπιταλιστικά κράτη και ιδιαίτερα αυτά που διαφεντεύουν τον κόσμο. Αν και το χαοτικό, άναρχο, άρα και απρόβλεπτο του καπιταλιστικού συστήματος δεν προσφέρεται καθόλου για ασφαλείς προγνώσεις, άρα και αντίστοιχες πολιτικές αντίδρασης, παρόλα αυτά αποτελεί για τους προαναφερόμενους ζήτημα ζωής και θανάτου ακόμη και η μερική επιτυχία σε αυτές. Θα πρέπει να πούμε ότι και η μαρξιστική παράδοση είναι ισχυρή σε αυτόν τον τομέα και υπάρχει

πληθώρα τέτοιων εκτιμήσεων μετά από ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης από όλους τους κλασικούς. Όσο σημαντικό είναι οι καπιταλιστές να προβλέπουν τις εξελίξεις και να δρουν ανάλογα άλλο τόσο ισχύει για το εργατικό κίνημα.

Για τα μονοπώλια και τα ιμπεριαλιστικά κράτη δουλεύουν επιτελεία διαφορετικού επιπέδου και εξειδίκευσης που πολλές φορές αλληλοτροφοδοτείται η δουλειά τους. Αν και τα αποτελέσματα των ερευνών και συμπερασμάτων τους αποτελεί πολλές φορές επτασφράγιστο μυστικό για τους απλούς ανθρώπους, υπάρχουν και μερικές ή συνολικές δημοσιεύσεις [2] που αν και εξυπηρετούν οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά και άλλα συμφέροντα δίνουν αρκετά στοιχεία χρήσιμα για την εκτίμηση των εξελίξεων από το εργατικό κίνημα.

Το 2010, τέσσερις από τις πέντε κορυφαίες οικονομίες του κόσμου ήταν μέρος της Δύσης. Το 2050, σύμφωνα με την **Goldman Sachs**, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα είναι η μόνη δυτική δύναμη στην πρώτη πεντάδα. [3] Η **Παγκόσμια Τράπεζα** προβλέπει ότι το δολάριο των ΗΠΑ θα χάσει την παγκόσμια κυριαρχία του από το 2025, και πως το δολάριο, το ευρώ, και το γουάν της Κίνας θα γίνουν ισοδύναμα σε ένα παγκόσμιο νομισματικό σύστημα που θα είναι χωρισμένο σε αντίστοιχες ζώνες επιρροής.

Όλες οι προβλέψεις - ΔΝΤ, ΠΤ, ΟΗΕ κλπ, όπως και διαφόρων ινστιτούτων- συγκλίνουν: Αν για την εξέλιξη του ΑΕΠ[4] της κάθε χώρας συνεχίσουν οι ίδιες τάσεις τότε ο κόσμος που θα αναδυθεί σε λίγα χρόνια θα είναι πολύ διαφορετικός απ' ότι σήμερα. Αν...

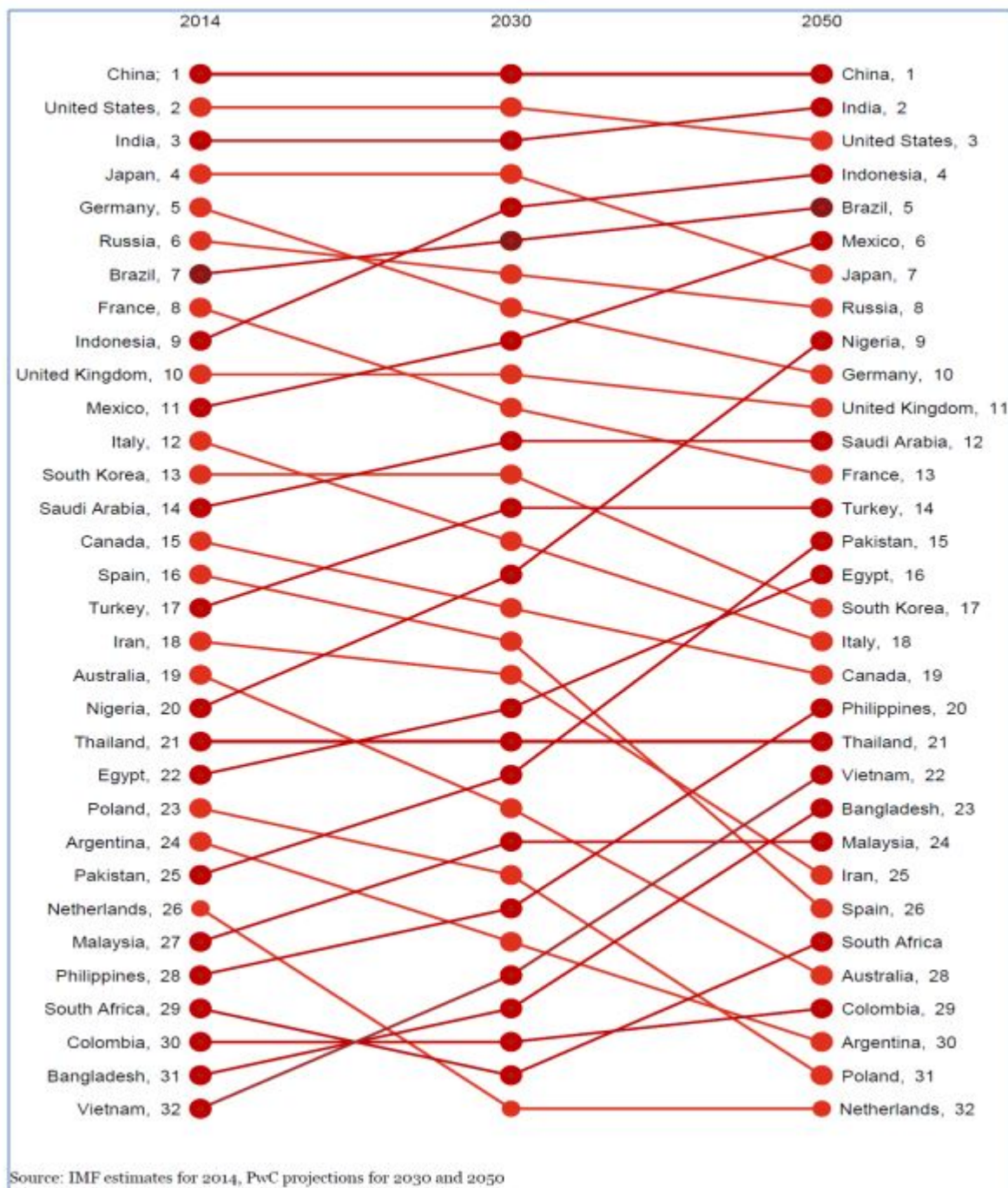
Αυτό που συνήθως λείπει από τις αναλύσεις τους είναι οι επαρκείς εξηγήσεις σχετικά με τις ανισόμετρες εξελίξεις. Βλέπουμε χώρες που πρωτοστάτησαν στην εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου μοντέλου (οι οποίες θεωρητικά και πρακτικά ανατάσσουν την τάση πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους) της ασύδοτης αγοράς να ασθμαίνουν και να υποβιβάζονται

παρακαλώντας να μην εμφανιστεί μια νέα διεθνής κρίση σαν του 2007-2009 με απρόβλεπτες συνέπειες γι αυτές συνέπειες.

Αντίθετα, με την ευκαιρία θα πρέπει να επισημάνουμε ότι, οι χώρες (πχ Κίνα, Ινδία κλπ) που έχουν από τους πιο γοργούς ανάπτυξης σε όλα τα προγνωστικά μοντέλα είναι αυτές που χρησιμοποιούν στον ένα ή στον άλλο βαθμό κρατικομονοπωλιακές μεθόδους ρύθμισης και επιτάχυνσης των οικονομικών εξελίξεων. Είναι αυτές που η κρίση πέρασε δίπλα τους χωρίς ουσιαστικές παρενέργειες και σε τελική ανάλυση βελτίωσε τη θέση τους στο ιμπεριαλιστικό πλέγμα. Το γεγονός ότι ο καπιταλισμός τους έχει μεγάλο πεδίο δράσης, έκτασης και βάθους, συνετέλεσε τα μέγιστα αλλά νομίζουμε ότι ο πρώτος ήταν ο καθοριστικός παράγοντας.

Τέλος ο νόμος της ανισόμετρης ανάπτυξης του καπιταλισμού προβάλλει σε όλη του την ισχύ παρ' όλες τις προσπάθειες αναστολής του, ακόμη, θα λέγαμε, και γι αυτόν τον λόγο όπως θα φανεί στην ανάλυση μας.

Σε μελέτη της γνωστής μας από το σκάνδαλο Siemens και των LuxLeaks[5] PwC,[6] αφού παίρνει υπόψη της αρκετές παραμέτρους, παρουσιάζει τον παρακάτω πίνακα. Αυτό που φαίνεται ξεκάθαρα είναι ότι αν αφεθούν οι εξελίξεις στον αυτόματο πιλότο της «απρόσκοπτης» λειτουργίας του συστήματος, το 2050, όλα τα παλιά ιμπεριαλιστικά κέντρα εκθρονίζονται και υποβιβάζονται από τις πρώτες θέσεις της οικονομικής κατάταξης. Μόνη που διασώζεται είναι οι ΗΠΑ και μάλιστα στην τρίτη θέση!

Επειδή κανένα από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα όχι μόνο δεν ανέχεται μια υποδεέστερη θέση, αλλά, πολύ περισσότερο δεν πρόκειται να δεχθεί τον υποβιβασμό του, σχεδιάζει με επιμονή

τις στρατηγικές και τακτικές του κινήσεις. Αν ξεκινήσουμε από το εγγύτερο μας τη **Γερμανία**. Όταν φυσικά αναφερόμαστε σε χώρες για χάρη συντομίας, πρωτίστως εννοούμε την **κυρίαρχη τάξη [7]**, την αστική τάξη της και ειδικότερα αυτή που κατέχει μονοπωλιακή οικονομική θέση μαζί με το πολιτικό, στρατιωτικό κλπ προσωπικό της. Αυτή λοιπόν η κυρίαρχη τάξη έχει κάνει τη στρατηγική επιλογή να λειτουργήσει **ως παράσιτο πάνω στον ξενιστή ΕΕ**.

Για να μην νομίσει ο αναγνώστης ότι αυθαίρετα προβάλουμε έναν τέτοιο συλλογισμό ας δούμε τι λέει **ο πρόεδρος του συνδέσμου γερμανικών βιομηχανιών BDI Χανς Πέτερ Κάιτελ**: «Κάθε βήμα προς τα πίσω από την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση θα σήμαινε ανυπολόγιστους κινδύνους για την οικονομική και πολιτική σταθερότητα. Τα διδάγματα από την κρίση δείχνουν ότι η ΕΕ θα πρέπει να συνεχίσει να αναπτύσσεται προς μια πολιτική ένωση. Είναι πολύ σημαντικό να προωθηθούν «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» και τα δημόσια χρέη που ναρκοθετούν τους κρατικούς προϋπολογισμούς είναι μεγάλο πρόβλημα.”

Ανακεφαλαιώνοντας τα μέχρι τώρα οφέλη αναφέρει ότι: Η ιστορία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης είναι μια ιστορία επιτυχίας, και η εισαγωγή του ευρώ παραμένει σωστή για τους παρακάτω λόγους:

- 1)** Το ευρώ έχει ενισχύσει το εμπόριο της Γερμανίας με τη ζώνη του ευρώ. Η ζώνη του ευρώ είναι για πολλές γερμανικές εταιρείες το έρεισμα για να διεισδύσουν στις διεθνείς αγορές.
- 2)** Η ανταγωνιστικότητα της γερμανικής οικονομίας αυξήθηκε σημαντικά μετά την εισαγωγή του ευρώ. Το κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος, κατά την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, αυξήθηκε σημαντικά πιο λίγο από ό, τι στην υπόλοιπη ζώνη. Την εποχή του γερμανικού μάρκου συγκριτικά πλεονεκτήματα εξαλείφονταν από την ανατίμηση του γερμανικού μάρκου και την υποτίμηση των νομισμάτων των χωρών της νότιας Ευρώπης.
- 3)** Το ευρώ έχει συμβάλει σε πιο σταθερές συναλλαγματικές ισοτιμίες. Η διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ευρώ έναντι του δολαρίου είναι κατώτερη από την μεταβολή της για το γερμανικό μάρκο έναντι του δολαρίου τις δεκαετίες 1980 και 1990. Η μείωση της αξίας του ευρώ σε σωστά επίπεδα κάνει καλό στη γερμανική οικονομία.
- 4)** Η εισαγωγή του ευρώ έχει βελτιώσει τη σταθερότητα των τιμών στη Γερμανία (παρόλη την αύξηση στις τιμές για τον απλό καταναλωτή σσ)
- 5)** Το ευρώ έχει οδηγήσει σε μια διαρθρωτική μείωση των επιτοκίων και συνεπώς σε πιο

ευνοϊκές συνθήκες επενδύσεων και προϋποθέσεις ανάπτυξης. Από το 2001, τα επιτόκια των κρατικών ομολόγων δεκαετούς διάρκειας μειώθηκαν, ιδίως στις νότιες χώρες της Ευρώπης, σημαντικά. Αυτό έχει οδηγήσει σε επενδύσεις και ανάπτυξη, αλλά και αύξηση της κατανάλωσης επί πιστώσει. (Αυτό βοηθάει την απορρόφηση γερμανικών προϊόντων σο) Από την αρχή της κρίσης του δημόσιου χρέους, τα επιτόκια αυξήθηκαν απότομα στις περιφερειακές χώρες σε σύγκριση με τη Γερμανία.

6) Το ευρώ δίνει στη Γερμανία το οικονομικό βάρος για να συμβάλει στη διαμόρφωση της διεθνούς πλαισίου πολιτικής στο μέλλον. Το μερίδιο της Γερμανίας στο παγκόσμιο ακαθάριστο εγχώριο προϊόν έχει μειωθεί. **Ενώ το μερίδιο της Γερμανίας το 2011, αντιπροσώπευε μόνο περίπου τέσσερα τοις εκατό, το μερίδιο της ζώνης του ευρώ ήταν περίπου 14,5 τοις εκατό. Στην ήπειρό μας, μόνο η ΕΕ είναι ένας πραγματικός παγκόσμιος παίκτης, με σχεδόν μισό δισεκατομμύριο ανθρώπους που παράγει το ένα τέταρτο της παγκόσμιας παραγωγής.**

Ένα ικανό και αξιόπιστο πακέτο διάσωσης είναι ουσιαστικής σημασίας για τη μακροπρόθεσμη σταθερότητα της ζώνης του ευρώ. Δεν ταιριάζει με τη φιλοσοφία μας για να απαιτήσουμε οικονομικό ακτιβισμό και απερίσκεπτους ελιγμούς της πολιτικής σε οικονομικά δύσκολους καιρούς. Ήταν πάντα η σταθερότητα και ο μακροπρόθεσμος προσανατολισμός, οι εγγυητές της επιτυχίας της γερμανικής οικονομίας.» [8]

Συμπερασματικά: Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός μέσω της ευρωζώνης και κυρίως μέσω της ΕΕ μπορεί να παίξει στη σκακιέρα των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με το status του παγκόσμιου παίκτη. Και αν οι ΗΠΑ της επέβαλαν την είσοδο χωρών στην ΕΕ, που δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να αυξήσουν την ετερογένεια της ΕΕ και τις φυγόκεντρες τάσεις που οδηγούν στην παραλυσία και τη διάσπαση, αυτός σήκωσε το γάντι της πρόκλησης γνωρίζοντας ότι ο χρόνος δουλεύει υπέρ του εφόσον κερδίσει πρώτα από όλα στο οικονομικό πεδίο.

Ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ γνώρισε τον κολοφώνα της ισχύς του αμέσως μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και των σύμμαχων χωρών της. [9]

Ο τερματισμός του «διπολισμού» απελευθέρωσε τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και γιατί έλειψε το αντίπαλο δέος, και γιατί ο καπιταλισμός που φαινόταν να καλπάζει σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης άφηνε αδιάθετα οικόπεδα για όποιον προλάβει αλλά και γιατί η οικονομική ισχύς έκανε πιο εμφανή την επιρροή της στις εξελίξεις είτε δια της ενίσχυσης της είτε δια της κατίσχυσης της.

Η στρατιωτική και πολιτική ισχύς χάνουν μερίδια στην αρένα των ανταγωνισμών αν δεν υποστηρίζονται από τα ανάλογα οικονομικά μέσα. Οι ΗΠΑ παγιδευμένες στη θέση του παγκόσμιου χωροφύλακα και ηγεμόνα και στην αδυναμία υποστήριξης του λόγω της συνεχούς υπόσκαψης του οικονομικού τους ρόλου ως ατμομηχανής και στυλοβάτη του καπιταλισμού **ταλαντεύονται ανάμεσα σε δύο στρατηγικές: την άμεση παρέμβαση και καταστολή με όλα τα μέσα**, ακόμη και χωρίς τη συγκατάθεση της «παγκόσμιας κοινότητας» με τη συμμετοχή μόνο των προθύμων, **και στη στρατηγική της απόσυρσης από τα μικρά ζητήματα, που φθείρουν ανεπανόρθωτα** προς όφελος των ανταγωνιστών, και της στρατηγικής των επιλεγμένων παρεμβάσεων και ως προ το χώρο και ως προς τα μέσα.

Από τη μια μεριά λοιπόν η ηγετική ελίτ για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ ενεργεί με βάση την υπόθεση ότι κάθε γωνιά ακόμη και σχισμή του πλανήτη είναι μεγάλης στρατηγικής σημασίας και ότι υπάρχουν απειλές κατά των συμφερόντων των ΗΠΑ παντού. Δεν αποτελεί έκπληξη ότι ζουν σε μια διαρκή κατάσταση φόβου. Αυτό ακριβώς αντανακλάται στα σχόλια του προέδρου του Γενικού Επιτελείου Στρατού, Μάρτιν Dempsey, τον Φεβρουάριο του 2012: «Δεν μπορεί να μην τονιστεί σε σας ότι κατά την προσωπική στρατιωτική κρίση μου, που σχηματίζεται εδώ και πάνω από τριάντα οκτώ χρόνια, ζούμε στον πιο επικίνδυνο καιρό στη διάρκεια της ζωής μου, αυτή τη στιγμή.» Τον Φεβρουάριο του 2013, η υπουργός Εξωτερικών Χίλαρι Κλίντον δήλωσε ότι οι Αμερικανοί «ζουν σε πολύ περίπλοκους και επικίνδυνους καιρούς, και τον επόμενο μήνα γερουσιαστής James Inhofe είπε, «δεν θυμάμαι μια φορά στη ζωή μου, όπου ο κόσμος να ήταν πιο επικίνδυνος και οι απειλές πιο ποικιλόμορφες.» [10]

Από την άλλη ο Τζορτζ Μπους ο πρεσβύτερος σε αυτοβιογραφία του μιλά για τον γιο του, την αποτυχημένη προεδρία του και τα γεράκια της αμερικανικής πολιτικής σκηνής. Σύμφωνα με αποσπάσματα του βιβλίου που δημοσιεύονται στους **New York Times**, ο πατέρας Μπους προσάπτει στον Ντικ Τσέινι ότι υιοθέτησε «σκληρή γραμμή» για να πείσει τον υιό Μπους να προσφύγει στην αμερικανική στρατιωτική δύναμη στο Ιράκ το 2003 και στο Αφγανιστάν το 2001. Δύο πολεμικές συγκρούσεις που τραυμάτισαν την Αμερική και συνέβαλαν στην νίκη του δημοκρατικού υποψήφιου Μπαράκ Ομπάμα, ο οποίος εξελέγη εν μέρει για να τερματίσει αυτούς τους δύο πολέμους.

Ο Μπους ο πρεσβύτερος κατηγορεί τον γιο του για την ομιλία του ενώπιον του Κογκρέσου για την Κατάσταση της Ένωσης το 2002, η οποία έμεινε στα χρονικά για την εφεύρεση του «Άξονα του Κακού», σχήμα στο πλαίσιο του οποίου το Ιράκ, το Ιράν και η Βόρεια Κορέα έγιναν τα μαύρα πρόβατα της Αμερικής. «Στρεφόμενος εναντίον αυτού του «Άξονα του Κακού» και τέτοιου είδους πράγματα, ιστορικά, θεωρώ, ότι αυτό δεν ωφέλησε κανέναν»,

λέει ο πρόεδρος που εξαπέλυσε τον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου, τον Ιανουάριο 1991, για να ηττηθεί στη συνέχεια από τον Μπιλ Κλίντον, το 1992. [11]

Ανάμεσα στα οικονομικά μέσα που χρησιμοποιεί για τη διατήρηση της κυριαρχίας του ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι οι διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί και τράπεζες της επιρροής του, οι διεθνείς οίκοι αξιολόγησης, οι κατευθυνόμενες επενδύσεις και χρηματοπιστωτικά προϊόντα [12], κλπ και κυρίως το υπερόπλο που ακούει στο όνομα δολάριο. Αν και είναι φανερό ότι τελειώνει η εποχή που όλος ο κόσμος πληρώνει φόρο υποτέλειας στις ΗΠΑ χρησιμοποιώντας το δολάριο ως παγκόσμιο νόμισμα επιτρέποντας τις έτσι, μέσω της ασύστολης έκδοσης δολαρίων, της χρηματοδότησης των ελλειμμάτων της και κάλυψης των χρεών τους. «Αν και ο υπερπληθωρισμός είναι επωφελής για τις ΗΠΑ διότι «καθαρίζει» το εξωτερικό χρέος τους, το δολάριο θα χάσει για πάντα τη θέση του ως παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα, κάτι που θα μπορούσε να αξίζει το 3% του ΑΕΠ ετησίως και πάνω από το ήμισυ του ΑΕΠ (σε παρούσα αξία).» [13]

Τα αμερικανικά κτίρια και υποδομές σ' όλον τον κόσμο ξεπερνούν τα 580.000 με συνολική έκταση μεγαλύτερη των 120.000 τετ. χλμ.(!), το «Time» ανεβάζει σε ...163 τις χώρες που οι Αμερικανοί βρίσκονται στρατιωτικά αγκιστρωμένοι, δηλαδή στο 80% των χωρών που υπάρχουν στη Γη, και από τις περίπου 800 κυριότερες βάσεις εκτός ΗΠΑ, οι περισσότερες βρίσκονται στη Γερμανία (302), στην Ιαπωνία (111), και την νότια Κορέα (106). Το πολυπλόκαμο αυτό δίκτυο που τυλίγει την υφήλιο και τους «εχθρούς» υποστηρίζεται από μια τεράστια πολεμική μηχανή και από ένα αμυντικό προϋπολογισμό 621(2014) δισεκατομμυρίων δολαρίων, και παρά τις περικοπές, συνεχίζουν να δαπανούν περισσότερα χρήματα για την άμυνα από ότι όλες μαζί οι επόμενες 10 στον κατάλογο χώρες. [14]

Η τεράστια στρατιωτική μηχανή δεν έχει μόνο κόστος. Υποστηρίζει με τον πιο σαφή τρόπο τον ηγεμονικό ρόλο των ΗΠΑ και δια του δέους που προκαλεί επιβάλλει πολιτικές που εξυπηρετούν άμεσα οικονομικά συμφέροντα.

Η Ρωσία αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ και η συμπεριφορά της Μόσχας «προκαλεί έντονη ανησυχία», δήλωσε ενώπιον των γερουσιαστών ο στρατηγός των Πεζοναυτών Τζόζεφ Ντάνφορντ κατά τη διαδικασία έγκρισης από την Γερουσία του διορισμού του στη θέση του επικεφαλής του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας. «Η εκτίμηση μου σήμερα είναι ότι η Ρωσία αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ», δήλωσε ο Ντάνφορντ και ότι η Ρωσία βρίσκεται στην κορυφή του καταλόγου των απειλών για τις ΗΠΑ και επίσης ψηλά στον κατάλογο αυτό βρίσκεται η Κίνα. Από όλες τις σχετικές δηλώσεις αμερικανών αξιωματούχων αυτές οι δύο χώρες

αποτελούν την πρώτη απειλή για τις ΗΠΑ.

Από τους άλλους δύο κύριους ανταγωνιστές, τον ιαπωνικό και τον γερμανικό ιμπεριαλισμό, **τον μεν πρώτο του έχουν ευνοήσει τις φιλοδοξίες** οι εξελίξεις που προαναφέραμε αλλά και ο φόβος του κινέζικου δράκου που τον σπρώχνει στην προστατευτική αγκαλιά των ΗΠΑ και **ο δε δεύτερος κρατά χαμηλούς τόνους**, «υποτάσσεται» ακόμη και όταν χάνει άμεσα (βλ. Ουκρανία) αλλά αργά και μεθοδικά προσπαθεί να ανορθωθεί σε πραγματική οικονομική υπερδύναμη μέσω της ΕΕ για να έχει τον πρώτο λόγο στις εξελίξεις εν ευθέτω χρόνο.

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός που αναδύθηκε από το κοιλοπόνεμα της κατάρρευσης της Σοβιετικής Ένωσης, αφού πέρασε μία φάση άμεσης υποταγής στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με τον πρόεδρο του Γέλτσιν μεθυσμένο να κάνει τον σαλτιμπάγκο γελωτοποιό μπρος στον πλανητάρχη Κλίντον, φάση απαραίτητη για να συντριβούν οποιεσδήποτε πιθανότητες ανατροπής της πλήρους καπιταλιστικής παλινόρθωσης, πέρασε στη φάση ανασυγκρότησης του δυναμικού του, οικονομικού, στρατιωτικού, πολιτικού.

Πλεονεκτήματα του στη νέα φάση η τεράστια γεωγραφική έκταση, οι εξίσου τεράστιοι φυσικοί πόροι, ένας μορφωμένος και καταρτισμένος λαός, στρατιωτική ισχύς υπέρμετρη της οικονομικής και οι συμπάθειες που έχει στον κόσμο ο λαός της για την προσπάθεια που έγινε στο χώρο της υπέρβασης του καπιταλισμού αλλά και των δεινών που υπέφερε από την καπιταλιστική «ανάπτυξη».

Ανοίγοντας μια παρένθεση θα πρέπει να πούμε ότι υπάρχει μια τάση σε εθνικιστικούς κύκλους να χαρακτηρίζεται ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σαν φιλική δύναμη προστασίας της ορθοδοξίας που μπορεί να αποτελέσει βασικό σύμμαχο της χώρας μας απέναντι στην Τουρκία και στις προκλήσεις της. Ακόμη σε αριστερούς κύκλους διατυπώνεται η άποψη ότι δεν είναι ιμπεριαλιστική χώρα η Ρωσία γιατί βρίσκεται σε άμυνα, απειλείται, έχει δεχθεί ακρωτηριασμούς και δεν απειλεί κανένα. Ανεξάρτητα από προθέσεις και δυνατότητες αξιοποίησης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, χωρίς καμιά αυταπάτη για τη φύση του, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός είναι βαρβάτος ιμπεριαλισμός της εποχής μας και παρά την αμυντική θέση που έχει λάβει από τις επιθετικές κινήσεις των ανταγωνιστών του η θέση αυτή δεν αλλάζει τον χαρακτήρα του.

Γιατί **ο ιμπεριαλισμός ή μονοπωλιακός ή κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός είναι πρωτίστως βαθμίδα ανάπτυξης του καπιταλισμού**, όπου τα μονοπώλια κυριαρχούν, έχει ενωθεί το βιομηχανικό και τραπεζικό κεφάλαιο και έχει συγκροτηθεί το χρηματιστικό, όπου μεγάλη σημασία παίζει η εξαγωγή κεφαλαίων, συγκροτούνται μονοπωλιακές ενώσεις

που μοιράζουν τον κόσμο, έναν κόσμο που το προηγούμενο μοίρασμα του έχει ολοκληρωθεί και το νέο κάθε φορά συνοδεύεται από το θάνατο, το αίμα και τον πόνο εκατομμυρίων ανθρώπων. Σε όλα τα προηγούμενα χαρακτηριστικά θα αναγνωρίσουμε βασικές πλευρές της δράσης, της λειτουργίας, του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

Η οικονομική του αναβάθμιση του έδωσε νέες δυνατότητες ως παγκόσμιου παίκτη. Τα συγκριτικά του όμως οικονομικά πλεονεκτήματα αποτελούν και την Αχίλλειο πτέρνα του. Η μεγάλη εξάρτηση από τις τιμές των πρώτων υλών και ειδικά του πετρελαίου και του φυσικού αερίου έχουν δημιουργήσει τελευταία σημαντικά προβλήματα. Σημειώνεται όμως, πως ενώ η ρωσική οικονομία έχει συρρικνωθεί φέτος, έχει διατηρήσει ένα υγιές πλεόνασμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Οι εισαγωγές έχουν υποχωρήσει ταχύτερα από τις εξαγωγές, στο βαθμό που κάθε μήνα το διεθνές εμπόριο προσθέτει σχεδόν 10 δισ. δολάρια στα συναλλαγματικά αποθέματα της Ρωσίας. Υπό αυτή την προοπτική, τα 120 εκατ. δολάρια μηνιαίως για τη συνέχιση των βομβαρδισμών στη Συρία, φαίνεται εξόχως προσιτό ποσό. [15]

Η **Κοντολίζα Ράις**, υπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση **Τζορτζ Μπους**, και ο **Ρόμπερτ Γκέιτς**, υπουργός Άμυνας στην πρώτη κυβέρνηση **Μπαράκ Ομπάμα**, σε άρθρο τους στην «Washington Post» μπορεί για να τονίσουν την άποψη τους για τη σχετική αδυναμία της Ρωσίας να διερωτώνται υπερφίαλα «πότε ήταν η τελευταία φορά που αγοράσατε ένα ρωσικό προϊόν εκτός από πετρέλαιο;» ξεχνώντας ότι η τάξη τους έσβησε πολλές φορές τα φαρμάκια που πήρε σε ποταμούς **Stolichnaya** και οι ένοπλοι μισθοφόροι τους ότι ένοιωσαν κυριολεκτικά στο πετσί τους το AK-47 αλλά παρόλα αυτά το πρόβλημα παραμένει, της σχετικής μονομέρειας, και της σχετικής καθυστέρησης, της ρωσικής οικονομίας, που δημιουργεί αρκετά ακόμη εμπόδια στη λογική αναβάθμισης του ρωσικού ιμπεριαλισμού σε έναν από τους πιο βασικούς παίκτες στην παγκόσμια σκακιέρα των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Βέβαια το μεγάλο ατού του είναι η στρατιωτική του δύναμη, που δεν μπορεί βέβαια να συναγωνιστεί στα ίσια τις ΗΠΑ, πως άλλωστε μπορεί να το κάνει, όταν τη στιγμή αυτή, ο προϋπολογισμός των Ρώσων για αμυντικές δαπάνες είναι μόλις το 13% του αντίστοιχου των Αμερικανών. [16] Μπορεί όμως να απαντήσει αποφασιστικά και το κυριότερο η στρατιωτική της βιομηχανία έχει απλές λύσεις που ανατρέπουν μεγαλεπήβολα στρατηγικά στρατιωτικά σχέδια των Αμερικανών. [17]

Το παραπάνω γεγονός μαζί με τη γεωστρατηγική της θέση και τους ορυκτούς της πόρους της επιτρέπει να “κάνει πλάτες”, να καλύψει τα νώτα από όλες τις απόψεις των δύο μεγάλων ανταγωνιστών των ΗΠΑ της Γερμανίας-ΕΕ και της Κίνας. Σε βάθος χρόνου μπορεί να αποτελέσει ένα φυσικό και πολιτικοστρατιωτικό «συνεχές» που θα ενώνει τον δεύτερο και τον τρίτο εναντίον του πρώτου. Γι αυτό και προκρίνεται ως ο πρώτος κύριος αντίπαλος στο

αμερικανικό στρατιωτικό δόγμα το οποίο θεωρεί ότι αν δεν μπορείς να πλήξεις τον κύριο αντίπαλο σου πλήττεις τους συμμάχους του, ή τους δυνάμει συμμάχους του, έτσι ώστε στην καλύτερη περίπτωση του στερείς ένα “χέρι ή ένα πόδι” και στη χειρότερη τα αδρανοποιείς. Σε κάθε περίπτωση το πλήγμα είναι τόσο βαρύ που αλλάζουν οι συσχετισμοί. Όλα τα παραπάνω είναι καθαρά για τους ανταγωνιστές και για τη ρωσική ηγεσία που **δεν φαίνεται να αρκείται στον ρόλο του βοηθού, έστω και του πολυτιμότερου, αλλά διεκδικεί αυτόνομο πρωταγωνιστικό ρόλο.**

Ο περιορισμός αυτών των φιλοδοξιών είναι στόχος των κυρώσεων ενάντια της. Σε δηλώσεις του ο Μεντβέντεφ τόνισε ότι «η ρωσική οικονομία είναι όμηρος αλλά και συνδικαιούχος στην παγκοσμιοποίηση. Η Ρωσία δεν μπορεί να αγνοήσει τις παγκόσμιες τάσεις, επικεντρώνοντας τις αναπτυξιακές της δυνάμεις στο εσωτερικό». Καταλήγοντας ο ρώσος πρωθυπουργός αναφέρθηκε στις δυτικές κυρώσεις που πλήττουν τη ρωσική οικονομία: «Η οικονομία μας δέχεται εδώ και πολλούς μήνες μια άνευ προηγουμένου πίεση λόγω των μονομερών κυρώσεων που επέβαλε η Δύση. Ιδιαίτερα στη σφαίρα της τεχνολογίας, η Ρωσία είναι αποκλεισμένη από τη διεθνή σκακιέρα. Ωστόσο, οι χώρες της Δύσης είχαν πλήρη συναίσθηση αυτών των συνεπειών, εντούτοις έλαβαν συνειδητές πολιτικές αποφάσεις που οδήγησαν στην επιβολή κυρώσεων από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις Ηνωμένες Πολιτείες»

Οι ρωσικές επιχειρήσεις στη Συρία συνέβαλαν στην αύξηση των τιμών του πετρελαίου και έδωσαν στη Ρωσία ένα ισχυρό πλεονέκτημα. Ο Βλάντιμιρ Πούτιν γνωρίζει ότι όποιος ελέγχει τις πετρελαϊκές κάνουλες έχει και τον τελευταίο λόγο στα γεωπολιτικά θέματα, γράφει η εφημερίδα Guardian. **[18]**

Ο Ρώσος Πρόεδρος έχει πολλές φορές τονίσει τη σημασία των ορυκτών καυσίμων για τη διατήρηση της ρωσικής οικονομικής ανάπτυξης και βιομηχανικής επέκτασης έτσι ώστε να φτάσει η χώρα του τις αναπτυγμένες οικονομίες. Οι αμερικανικές κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία έχουν αυξήσει επιπλέον τις υφιστάμενες τάσεις στη ρωσική οικονομία. Η αρχή των στρατιωτικών επιχειρήσεων της Μόσχας στη Συρία συνέβαλε στην αύξηση των τιμών του πετρελαίου και της δίνει την ευκαιρία να αποκαταστήσει τη θέση της ως παγκόσμια δύναμη.

Σύμφωνα με την DWN (Deutsche Wirtschafts Nachrichten) οι συμμαχίες του Πούτιν με το Ιράκ, το Ιράν και ειδικότερα με την Κίνα είναι η βάση για μια βέβαιη πρόβλεψη: Έχοντας αυτές τις χώρες ως εταίρους, η Ρωσία μπορεί να παίξει ηγετικό ρόλο στη Μέση Ανατολή. Η Ρωσία ίσως καταφέρει ακόμα και να διασπάσει τον OPEC σε δύο μπλοκ και να απομονώσει τη Σαουδική Αραβία. Εάν το σχέδιο της πετύχει, τότε η Ρωσία θα μπορέσει να αποκτήσει πρόσβαση στον έλεγχο των τιμών του πετρελαίου. Εάν όλος αυτός ο σχεδιασμός της τής

«βγει» τότε θα έχει ανακτήσει τη θέση της ως παγκόσμια υπερδύναμη. [19]

Όλα τα παραπάνω, κάνουν πάλι επίκαιρη την παλιά ρήση του **Winston Churchill** από τον μεσοπόλεμο, ότι δηλαδή η Ρωσία είναι «ένας γρίφος τυλιγμένος σε ένα μυστήριο, μέσα σε ένα αίνιγμα.» [20]

Μετά τις εξελίξεις στην Ουκρανία η ρωσική ηγεσία αναγκάζεται να στραφεί ακόμη περισσότερο προς Ανατολάς. Τον Μάιο υπογράφηκε στη Μόσχα από τον Κινέζο πρόεδρο μια συμφωνία ύψους 25 δις δολαρίων η οποία αναμένεται να διευκολύνει σημαντικά τη χρηματοδότηση ρωσικών επιχειρήσεων από τους Κινέζους, σε μια περίοδο που οι δυτικές αγορές έχουν κλείσει για τις περισσότερες από αυτές λόγω των κυρώσεων. Υπενθυμίζεται επίσης ότι το 2014, ο Πούτιν είχε υπογράψει στο Πεκίνο μεγάλη ενεργειακή συμφωνία, με την Gazprom να ανοίγει μια τεράστια αγορά για το φυσικό της αέριο σε μια στιγμή που αντιμετωπίζει προβλήματα στην Ευρώπη, ενώ την ίδια στιγμή, δεν διστάζει να εκχωρήσει στους Κινέζους σημαντικά μερίδια στα ενεργειακά «οικόπεδα» της Ρωσίας, παραβαίνοντας τον κανόνα που έχει εφαρμοστεί μέχρι σήμερα – «για τους Κινέζους φίλους μας δεν υπάρχουν περιορισμοί», όπως δήλωσε χαρακτηριστικά ο ίδιος. [21]

Αυτό εξυπηρετεί θαυμάσια και την Κίνα. Η Κίνα, ενδιαφέρεται για τη διαφοροποίηση των εξωτερικών πηγών προμήθειας ενεργειακών πόρων. Οι προμήθειες από την Αφρική ή τη Μέση Ανατολή είναι εξαιρετικά ευάλωτες και αυτό είναι κάτι που οι Κινέζοι το γνωρίζουν πολύ καλά. Όλες αυτές οι προμήθειες πραγματοποιούνται μέσω θαλάσσης και στη θάλασσα σήμερα, αλλά και στο προσεχές μέλλον, θα κυριαρχούν οι ΗΠΑ. Γι' αυτό υφίσταται η θεωρητική πιθανότητα διακοπής αυτών των προμηθειών ή της απειλής διακοπής τους. Οι ηπειρωτικές προμήθειες ενεργειακών πόρων δεν εμπεριέχουν τέτοιες απειλές. [22]

Σε ένα άρθρο των Financial Times [23] αναφέρεται ότι: υπάρχει μια κυρίαρχη δύναμη στην Κίνα με ρίζες που φτάνουν βαθιά στις ζωές σχεδόν όλων των πολιτών. Η δύναμη αυτή δεν είναι το κομμουνιστικό κόμμα, η επιρροή του οποίου έχει υποχωρήσει και μπορεί να μην είναι καθόλου αισθητή σε όσους δεν επιζητούν να αντισταθούν στο σύστημα.

Οι τρεις μεγάλες διαδικτυακές εταιρείες αποτελούν την πιο ανατρεπτική δύναμη, που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη από κανέναν τις ημέρες αυτές: οι Baidu, Alibaba και Tencent, γνωστές και ως BAT, οι οποίες έχουν φέρει τα πάνω κάτω στην Κίνα σε λίγα μόλις χρόνια.

Πώς μια αστικοδημοκρατική επανάσταση με βλέψεις σοσιαλιστικές που την έκαναν οι

πλατιές αγροτικές μάζες της Κίνας μετά από πολύχρονο και αιματοβαμμένο αγώνα με την καθοδήγηση του ΚΚΚ κατέληξε **σε μια χώρα όπου κυριαρχούν τα κρατικά και ιδιωτικά μονοπώλια που έχουν παγκόσμια εμβέλεια και βλέψεις**, που στηρίζεται η ισχύς τους στην άγρια εκμετάλλευση εκατοντάδων εκατομμυρίων εργατών, πως κατέληξε έτσι είναι φυσικά αλλουνού παπά ευαγγέλιο.

Στην θεωρητικά κεντρικά ελεγχόμενη οικονομία της Κίνας, ο ιδιωτικός τομέας έχει αντικαταστήσει εδώ και καιρό το κράτος ως ατμομηχανή της οικονομίας. Σύμφωνα με τον Έντουαρντ Τσε, σύμβουλο επιχειρήσεων και συγγραφέα του China's Disruptors, αυτό έχει οδηγήσει «στην ανάδυση μιας νέας ομάδας επιχειρηματικών ηγετών, οι περισσότεροι εκ των οποίων λειτουργούν με ελάχιστη επιρροή ή στήριξη από την κυβέρνηση και που μετασχηματίζουν τους τομείς στους οποίους δραστηριοποιούνται».

Με βάση τους υπολογισμούς του, οι ιδιωτικές επιχειρήσεις, αντιστοιχούν στα τρία τέταρτα του ΑΕΠ της χώρας. Ως το 2013 η Κίνα είχε περίπου **12 εκατομμύρια ιδιωτικές και 42 εκατομμύρια οικογενειακές επιχειρήσεις, έναντι 2,3 εκατομμυρίων κρατικών επιχειρήσεων.**[24]

Σε ένα άρθρο που γράφτηκε το 1997, ο Jin Bei, επικεφαλής της Ερευνητικής Ομάδας για μια Συγκριτική Μελέτη της Διεθνούς Ανταγωνιστικότητας των Μεταποιημένων Προϊόντων της Κίνας, στην Κινεζική Ακαδημία Επιστημών, ισχυρίστηκε ότι τα περισσότερα προϊόντα που εξαγονταν από την Κίνα δεν ήταν εγχωρίως παραγόμενα στην Κίνα αγαθά, αλλά μάλλον πρέπει να αναγνωρίζονται ως «παρα-εγχωρίως παραγόμενα αγαθά» αντανακλώντας μια αλυσίδα εφοδιασμού υπό τον έλεγχο των ξένων πολυεθνικών.

«Οι ξένοι εταίροι», έγραψε, «συγκεντρώνουν τον κύριο όγκο των άμεσων οικονομικών οφελών από βιομηχανικά αγαθά που εκρέουν από εξ ολοκλήρου ξένης ιδιοκτησίας επιχειρήσεις και μεικτές κοινοπραξίες στις οποίες έχουν πακέτα ελέγχου. Αυτά τα αγαθά δεν αφορούν κατά κύριο λόγο την πραγματοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων της Κίνας, αλλά την πραγματοποίηση ξένων παραγωγικών δυνάμεων στην Κίνα, ή την οικονομική πραγματοποίηση που επιτυγχάνεται μετατρέποντας κινεζικούς πόρους σε παραγωγικές δυνάμεις που υπόκεινται στον έλεγχο ξένων ιδιοκτητών κεφαλαίων. Τα αγαθά αυτά δεν θα πρέπει, συνεπώς, να προσδιορίζονται κατ' αρχήν ως βιομηχανικά προϊόντα που κατασκευάζονται στην Κίνα...

Για παράδειγμα, από τις δέκα κορυφαίες μάρκες πουκάμισων στον κόσμο, επτά παράγονται από το Εργοστάσιο Υποκαμίσων του Πεκίνου, αλλά για την παραγωγή ενός πουκάμισου που

φέρει την ετικέτα Pierre Cardin, με λιανική τιμή 300 γιουάν, το εργοστάσιο παραλαμβάνει μόνο 3 ως 4 τέσσερα γιουάν σε πληρωμές επεξεργασίας. Πώς μπορούν αυτά τα πουκάμισα να προσδιοριστούν πειστικά ως κινεζικής κατασκευής;» [25]

Από την εποχή που γράφτηκε το άρθρο που με ενάργεια περιγράφει τον τρόπο καλπασμού των καπιταλιστικών σχέσεων από άκρο εις άκρον της Κίνας έτρεξε πολύ νερό στο αυλάκι. Η κινεζική οικονομία σήμερα δεν είναι δομημένη (ή μάλλον δεν είναι μόνο δομημένη) γύρω από τις ανάγκες μετεγκατάστασης των πολυεθνικών εταιρειών με στόχο την απόκτηση γραμμών παραγωγής χαμηλού κόστους ανά μονάδα εργασίας μέσω της εκμετάλλευσης της φτηνής, πειθαρχημένης εργασίας, μια διαδικασία γνωστή ως «παγκόσμιο αρμπιτράζ εργασίας». Σε αυτή την παγκόσμια αλυσίδα εφοδιασμού, η Κίνα που ήταν περισσότερο ο κόμβος της παγκόσμιας συναρμολόγησης παρά το εργοστάσιο του κόσμου μετατράπηκε όχι μόνο σε τέτοιο αλλά πρωτοπορεί στο σχεδιασμό και την καινοτομία. [26]

Τα παραδείγματα πολλά και δεν θα αναφερθούμε σε κάποια, που και μια καθυστερημένη χώρα μπορεί να επιδείξει, κατορθώματα όπως πχ στο διάστημα μόνο και μόνο για λόγους γοήτρου. Ενδιαφέρουσα λοιπόν η παρακάτω είδηση: Η ΕΕ υπέγραψε συμφωνία με την Κίνα σήμερα το πρωί (28 Σεπτεμβρίου 2015) για από κοινού έρευνα για την ανάπτυξη δικτύων κινητής τηλεφωνίας 5G, τα οποία αναμένεται να είναι διαθέσιμα για χρήση στην Ευρώπη μέχρι το 2020.

Ο Επίτροπος Ψηφιακής Οικονομίας και Κοινωνίας, Günther Oettinger δήλωσε: «Η γενιά 5G θα είναι η ραχοκοκαλιά των ψηφιακών οικονομιών και των κοινωνιών μας σε όλο τον κόσμο. Αυτός είναι ο λόγος που υποστηρίζουμε σθεναρά και αναζητούμε μια παγκόσμια συναίνεση και συνεργασία για το 5G. Με τη σημερινή υπογραφή με την Κίνα, η ΕΕ έχει πλέον συνεργασία με τους σημαντικότερους εταίρους της Ασίας σε έναν παγκόσμιο αγώνα δρόμου για να κάνει το 5G πραγματικότητα από το 2020». [27]

Τα ασύρματα δίκτυα 5G θα επιταχύνουν σημαντικά τη σύνδεση στο διαδίκτυο. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει χαρακτηρίσει το 5G «επίκεντρο» στις νέες τεχνολογίες, αυξάνοντας τον αριθμό των συσκευών που συνδέονται στο διαδίκτυο. Βρήκε εταίρο με δυνατότητες μεγάλες που και αυτός θέλει να ξεφύγει από τη μέγγενη των τεχνολογικών προτύπων που επιβάλλονται από τα μονοπώλια των ΗΠΑ και στα οποία δίνουν το προβάδισμα.

Οι υπερ-υπολογιστές είναι υπολογιστές εξαιρετικά μεγάλης ισχύος, που χρησιμοποιούνται σε πλήθος επιστημονικών και βιομηχανικών εφαρμογών, όπου απαιτείται μεγάλη υπολογιστική ισχύς. Για παράδειγμα, για επιστημονικές μελέτες και προσομοιώσεις στη φυσική, τη χημεία

και την αστροφυσική, την πυρηνική τεχνολογία, για την ανάλυση γεωλογικών δεδομένων και τη σχεδίαση φαρμάκων, στις περιπτώσεις πρόγνωσης καιρού και μελέτης της κλιματικής αλλαγής. Έρευνα της ΕΕ [28] διαπιστώνει, επίσης, ότι οι επενδύσεις σε υπερ-υπολογιστικές υποδομές υψηλών επιδόσεων παράγουν εξαιρετικές αποδόσεις της επένδυσης. Συγκεκριμένα, κάθε ευρώ, που επενδύεται σε μία υπερ-υπολογιστική υποδομή, επιστρέφει – κατά μέσο όρο – €867 σε τζίρο και €69 σε κέρδη. Ο κινεζικός υπερ-υπολογιστής Τιανχέ-2, παρέμεινε για έκτο συνεχόμενο εξάμηνο στην κορυφή του καταλόγου των 500 ισχυρότερων υπολογιστών στον κόσμο (Top-500).

Επιπλέον, η Κίνα σχεδόν τριπλασίασε (αύξηση 196%) τον συνολικό αριθμό υπολογιστών που διαθέτει στο Top-500, από 37 πριν ένα εξάμηνο σε 109 σήμερα. Το 56% των κινεζικών εταιρειών επενδύουν πάνω από το 10% των εσόδων τους στην ψηφιακή τεχνολογία, σύμφωνα με την 7η ετήσια έκθεση της PwC για την ψηφιακή τεχνολογία Annual Digital IQ Survey.

Ο κινεζικός ιμπεριαλισμός έχει αποδοθεί τα τελευταία χρόνια σε κατάληψη θέσεων σε όλο τον κόσμο εξαγοράζοντας εδάφη, λιμάνια, υποδομές, γενικότερα επιχειρήσεις κρίσιμης σημασίας, προσπαθώντας να απαγκιστρωθεί με εύσχημο τρόπο ή να μετατρέψει σε συγκριτικό πλεονέκτημα το βρόγχο των αποθεμάτων του σε δολάρια και σε αμερικανικά ομόλογα.

Ο πρόεδρος της Κίνας Σι Τζινπίνγκ επισφράγισε μια συμφωνία ύψους πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων που προβλέπει την χρηματοδότηση πυρηνικών σταθμών στη Βρετανία. Ο βρετανός πρωθυπουργός Ντέιβιντ Κάμερον ελπίζει ότι η επίσκεψη του κινέζου προέδρου στη Βρετανία θα αποτελέσει την απαρχή μιας σειράς επενδύσεων, «Η Κίνα επενδύει περισσότερο στη Βρετανία τώρα σε σύγκριση με άλλες Ευρωπαϊκές χώρες» είπε ο Ντέιβιντ Κάμερον στο κρατικό τηλεοπτικό δίκτυο China Central Television. [29]

Κύμα 120 εξαγορών πραγματοποιήθηκε πέρσι στην Ευρώπη από κινεζικές εταιρείες, σύμφωνα με την HSBC. Η τελευταία από όσες ανακοινώθηκαν ήταν η εξαγορά της εταιρείας υπηρεσιών αεροδρομίων Swissport International Ltd έναντι 2,81 δισ. δολαρίων, τα οποία κατέβαλε ως τίμημα ο κινεζικός όμιλος HNA Group στην PAI Partners SAS, ως τώρα ιδιοκτήτρια της Swissport.

Την παροχή 60 δισ. δολαρίων την επόμενη τριετία στο πλαίσιο χρηματοδότησης της ανάπτυξης στην Αφρική ανακοίνωσε ο πρόεδρος της Κίνας, Σι Τζινπίνγκ στη διάρκεια φόρουμ για τη Σινοαφρικανική Συνεργασία.

Ειδικότερα, ο κ. Σινπίνγκ παρουσίασε το περίγραμμα ενός σχεδίου ανάπτυξης 10 σημείων τονίζοντας (απαραίτητη φυσικά και η σχετική σάλτσα σσ) ότι θέλει να οικοδομήσει μια σχέση ισότητας.

Σχετικό δημοσίευμα για την νότιο Αμερική αναφέρει: Σιγά-σιγά αλλά αμείλικτα, τα μέλη των BRICS, η Κίνα – και σε μικρότερο βαθμό, η Ρωσία – αναδιαρθρώνουν το εμπόριο και τις υποδομές σε όλη τη Λατινική Αμερική. Αμέτρητες κινεζικές εμπορικές αποστολές πλέουν σε αυτές τις ακτές ασταμάτητα, όπως έκαναν οι ΗΠΑ μεταξύ του Α΄ και του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Σε μια σημαντική συνάντηση τον Ιανουάριο με τους λατινοαμερικανούς ηγέτες του επιχειρηματικού κόσμου, ο Πρόεδρος Xi Jinping υποσχέθηκε να διοχετεύσει 250 δισεκατομμύρια δολάρια για έργα υποδομής μέσα στα επόμενα 10 χρόνια. Κορυφαία έργα υποδομής στη Λατινική Αμερική χρηματοδοτούνται από την κινεζική πρωτεύουσα – εκτός από το λιμάνι Mariel στην Κούβα, του οποίου η χρηματοδότηση προέρχεται από την BNDES της Βραζιλίας και του οποίου η λειτουργία θα διοικείται από το διαχειριστή λιμανιών PSA International Pte Ltd. (Σιγκαπούρη). Η κατασκευή της διώρυγας στη Νικαράγουα – μεγαλύτερη, ευρύτερη και βαθύτερη από ό,τι του Παναμά – που ξεκίνησε πέρυσι από μια εταιρεία του Χονγκ Κονγκ, θα έχει ολοκληρωθεί έως το 2019. [30]

Η Κίνα είναι η χώρα με τις περισσότερες άμεσες ξένες επενδύσεις για το 2014, παίρνοντας τα πρωτεία από τις ΗΠΑ. Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η UNCTAD, η «οικονομική δεξαμενή σκέψης» (think tank) του ΟΗΕ, οι άμεσες ξένες επενδύσεις στην Κίνα έφτασαν τα 128 δισ. δολάρια πέρυσι έναντι 86 δισ. δολαρίων στις ΗΠΑ. Η μείωση που κατέγραψαν σε άμεσες ξένες επενδύσεις οι ΗΠΑ σε σχέση με το 2013 έφτασε το 65%.

Ταυτόχρονα οι μη χρηματοοικονομικές άμεσες ξένες επενδύσεις της Κίνας αυξήθηκαν 16,3% σε ετήσια βάση και διαμορφώθηκαν στα 95,21 δισ. δολάρια στο εννεάμηνο. Το υπουργείο Εμπορίου, σύμφωνα με όσα μετέδωσε το κρατικό πρακτορείο ειδήσεων Xinhua, ανέφερε ότι τον προηγούμενο μήνα η εκροή εξερχόμενων άμεσων επενδύσεων ήταν υψηλότερη 16,5% σε σχέση με το προηγούμενο έτος που διαμορφώθηκε στα 87,3 δισ. δολάρια στην περίοδο Ιανουαρίου-Σεπτεμβρίου. [31] Έχει δηλαδή η Κίνα γίνει καθαρή εξαγωγέας κεφαλαίων πλέον.

Διεκδικεί ζωτικό και οικονομικό χώρο ανάλογο της βαρύτητας και της ισχύος του κινεζικού ιμπεριαλισμού. Χτυπάει την κυριαρχία του δολαρίου με πολλούς τρόπους ώστε να δημιουργεί κραυγές οργής και φόβου από την άλλη πλευρά. Φέτος στις αρχές Σεπτεμβρίου η Κίνα έκανε την επίσημη ανακοίνωση ότι το τραπεζικό της σύστημα είναι έτοιμο, όλα τα συστήματα επικοινωνίας είναι έτοιμα, όλα τα συστήματα μεταφοράς είναι έτοιμα, και από εκείνη την ημέρα, την Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου, κάθε έθνος στον κόσμο που επιθυμεί από δω και πέρα, να

αγοράζει, να πωλεί ή εμπορεύεται αργό πετρέλαιο, μπορεί να κάνει χρήση του κινεζικού νομίσματος και όχι του αμερικανικού δολαρίου. Δεδομένου ότι η Κίνα δεν είναι έθνος που παράγει πετρέλαιο, πολλοί θα αναρωτηθούν πως η ασιατική οικονομική δύναμη θα πάρει αρκετό πετρέλαιο ώστε να επηρεάσει την ηγεμονία του δολαρίου; Το ερώτημα αυτό απάντησε, μια νέα εμπορική συμφωνία που υπεγράφη στις 7 Σεπτεμβρίου μεταξύ Κίνας και Ρωσίας, στην οποία η Ρωσική Ομοσπονδία συμφώνησε να πουλήσει πετρέλαιο στην Κίνα σε οποιοδήποτε ποσό επιθυμεί. Και είναι γνωστό ότι το πετρέλαιο είναι το προϊόν με τη μεγαλύτερη αξιακή εμπορευσιμότητα στον κόσμο.

Ακόμη κινήσεις όπως η τράπεζα των BRICS, τον Ιούλιο Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Βραζιλία και Νότια Αφρική (οι πέντε μεγαλύτερες αναπτυσσόμενες χώρες του πλανήτη – BRICS) έκλεισαν συμφωνία-μαμούθ για τη Νέα Τράπεζα Ανάπτυξης (NDB) με 100 δις. δολάρια στο ταμείο και έδρα στη Σανγκάη, η δημιουργία της τράπεζας Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB)[32] με 57 ιδρυτικά μέλη έχουν ως στόχο την υπόσκαψη των παγκόσμιων οικονομικών εργαλείων ελέγχου του αντίπαλου και τη δημιουργία αντίστοιχων εργαλείων υπό τον έλεγχο τους.

Ακόμη, η οικονομική, η ενεργειακή, η τεχνολογική κλπ απεξάρτηση- αυτοτέλεια-ισχύς συμπληρώνεται και από δρόμους οικονομικής και επικοινωνιακής διαφυγής από την περικύκλωση των αντιπάλων ανταγωνιστών. «Η Ζώνη και ο Δρόμος» δεν ακούγεται τόσο ρομαντικό όσο «ο Δρόμος του Μεταξιού» αλλά το σχέδιο στο πολιτικό προσωπικό που εκφράζεται μέσα από το πολιτικό γραφείο του ΚΚΚ είναι εξίσου συναρπαστικό, μεγαλειώδες και φυσικά κερδοφόρο. Γιατί η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (έχει αντικατασταθεί η ονομασία από τον όρο Made in China! σσ) ετοιμάζεται να ξανασυνδέσει τις αγορές της με τρεις ηπείρους, από στεριά και θάλασσα, ξοδεύοντας τρισεκατομμύρια. δολάρια σε δρόμους, σιδηροδρόμους, λιμάνια, αεροδρόμια, αγωγούς και εμπόριο με χώρες στην Ασία, στην Αφρική και στην Ευρώπη. [33]

Η αυξανόμενη οικονομική ισχύς απαιτεί εκτός από τον σχετικό οικονομικό χώρο και τον αντίστοιχο γεωγραφικό. **Το ξαναμοίρασμα του κόσμου είναι και πάλι στο προσκήνιο.** Η Κίνα[34] κατάφερε να διεισδύσει οικονομικά στην περιοχή της κεντρικής Ασίας σπάζοντας το ρωσικό μονοπώλιο που υπήρχε εκεί από τον 19ο αιώνα. Ήδη η Κίνα είναι ο βασικός εμπορικός εταίρος και των πέντε κεντροασιατικών κρατών. Ο όγκος των εμπορικών της συναλλαγών εκεί είναι διπλάσιος σε σχέση με τον αντίστοιχο με τη Ρωσία. Οι κινεζικές επενδύσεις πλημμυρίζουν την περιοχή. Και αν για πολιτικούς λόγους αυτό δεν έχει προκαλέσει ακόμη αντιπαλότητες με τη Ρωσία η προσπάθεια της για ανοικτή στρατιωτική παρουσία, και όχι μόνο, σε όλες τις διαφιλονικούμενες από τους γείτονες της περιοχές της

Σινικής Θάλασσας δημιουργεί ένα τεταμένο κλίμα όχι μόνο με αυτούς αλλά και με τον μεγάλο παγκόσμιο χωροφύλακα-προστάτη, τις ΗΠΑ.

Το Πεκίνο διεκδικεί δικαιώματα σχεδόν σε όλη τη Νότια Κινεζική Θάλασσα όπου διεξάγει μεγάλες επιχειρήσεις επιχωμάτωσης, επιταχύνοντας εδώ και ένα χρόνο τη μετατροπή κοραλλιογενών υφάλων σε λιμάνια, διαδρόμους και άλλες υποδομές. Τα Σπράτλι, που περιλαμβάνουν περίπου εκατό ακατοίκητα νησάκια και υφάλους, διεκδικούνται από το Βιετνάμ, τις Φιλιππίνες, τη Μαλαισία και το Μπρουνέι. Σύμφωνα με έκθεση του Πενταγώνου που χρονολογείται από το καλοκαίρι, σχεδόν 12.000 στρέμματα τεχνητής γης κατασκεύασε η Κίνα στα χωρικά ύδατα.^[35] «Η Κίνα επιχωμάτωσε 17 φορές περισσότερη γη σε 20 μήνες σε σχέση με αυτά που έκαναν όλες οι άλλες χώρες σε 40 χρόνια» διεκδικώντας το αρχιπέλαγος. Η Κίνα κατασκεύασε διάδρομο μήκους 3.000 μέτρων επί του υφάλου Fieri Cross, ο οποίος πλέον αποκαλείται από τους αναλυτές «το δεύτερο κινεζικό αεροπλανοφόρο».

Σύμφωνα με τον Λοΐκ Φρουάρ της ομάδας στρατηγικών υποθέσεων του γαλλικού Υπουργείου Άμυνας, « τα 14.500 χλμ των θαλάσσιων συνόρων της Κίνας αποτελούν ισάριθμες ζώνες δυνητικών κρίσεων και τριβών. Οι διαφορές έχουν βαθύτατες ρίζες και παραμένουν άλυτες ». Συνολικά, το Πεκίνο διεκδικεί την πλήρη εθνική κυριαρχία σε τέσσερα εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα θαλάσσιας επιφάνειας. ^[36]

Το Πεκίνο δημιουργεί αυτό που αποκαλεί « μαργαριταρένιο κολιέ», δηλαδή μια σειρά μόνιμων κινεζικών βάσεων στις ακτές του Ινδικού Ωκεανού και στις θαλάσσιες οδούς που οδηγούν στον πορθμό της Μαλάκα: στις νήσους Κόκος της Βιρμανίας, στο Τσίταγκονγκ του Μπαγκλαντές, στο Μοράο των Μαλδίβων και στο Γκβαντάρ του Πακιστάν, ενώ επιδιώκεται και η δημιουργία βάσεων στις ακτές της Αφρικής, η οποία ανοίγεται ολοένα περισσότερο στις κινεζικές επενδύσεις. ^[37]

Είναι απαραίτητο να τονίσουμε ότι όταν συγκρίνουμε οικονομίες, και μάλιστα με τα στοιχεία των αστικών οργανισμών, θα πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί και να το κάνουμε χωρίς να ξεχνάμε ποτέ τα εξής:

Πρώτον, ότι οι εθνικοί ρυθμοί ανάπτυξης δείχνουν την τάση που έχει η αυξομείωση της ισχύος της αντίστοιχης αστικής τάξης και όχι του «έθνους» των εργαζομένων^[38] -που μπορεί να έχει, και έχει, τις περισσότερες φορές τα πρόσφατα χρόνια- πτωτική τάση του βιοτικού επιπέδου.

Δεύτερον, μέσα στην «εθνική ανάπτυξη» μιας χώρας συμπεριλαμβάνονται και ξένα κεφάλαια, και μάλιστα κατά περίπτωση μπορεί να είναι πολλά και κυρίαρχα, και έτσι να δίνεται εσφαλμένη εντύπωση ως προς το πρώτο.

Τρίτον, έχει παρατηρηθεί ότι το χρηματιστικό κεφάλαιο ορισμένων χωρών παίρνει μερίδιο λόγω της κυρίαρχης θέσης του εν είδη φόρου υποτέλειας και

Τέταρτον, μπορεί το κεφάλαιο να χρησιμοποιεί σαν βάση εξόρμησης (αλλά και άμυνας) το εθνικό έδαφος, αλλά κατά βάση, σήμερα, ως προς τη δράση του είναι πολυεθνικό και πολυκλαδικό (σε πολλές περιπτώσεις), με ότι αυτό συνεπάγεται.

Είδαμε, λοιπόν, ότι υπάρχει μια συνεχή πορεία διαφοροποίησης των κέντρων ισχύος, που έχει οικονομική βάση και αποτελεί το αντικειμενικό έδαφος πάνω στο οποίο αναπτύσσονται οι ενδοκαπιταλιστικές και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις της εποχής μας.

Χωρίς να υποτιμάμε καθόλου τους διορθωτικούς μηχανισμούς ξεπεράσματος της κρίσης του συστήματος και την αυξημένη τους, πλέον, εμπειρία στη διαχείριση κρισιακών φαινομένων, θεωρούμε πως η έκβαση αυτών των συγκρούσεων θα καθορίσει το μέλλον του καπιταλισμού σε μεγάλο βάθος χρόνου ή θα αποτελέσει το σημείο καμπής για εξελίξεις προς την κατεύθυνση ακόμη και της ανατροπής του, αν αξιοποιηθούν από το εργατικό κίνημα.

Αρχές καλοκαιριού, Ιούνιος του 2011, την Ουάσιγκτον επισκέπτεται η καγκελάριος της Γερμανίας και συναντάται με τον πρόεδρο των ΗΠΑ. Μετά από συνομιλίες Μέρκελ και Ομπάμα, φαίνεται να συμφωνούν ότι «παρά τις διαφορετικές οικονομικές πολιτικές που ακολουθούν στο εσωτερικό των χωρών τους, εμφανίστηκαν αποφασισμένοι να συνεργαστούν, τόσο διμερώς όσο και στο πλαίσιο διεθνών οργανισμών και θεσμών, όπως είναι το ΔΝΤ, το G8 και το G20, για να αποτρέψουν ενδεχόμενες ανεξέλεγκτες επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία.

Οι ηγέτες των μεγαλύτερων οικονομιών του κόσμου και της Ευρώπης συμφώνησαν πως η οικονομική στήριξη της Ελλάδας και η αντιμετώπιση της ευρύτερης κρίσης χρέους στην Ευρωζώνη αποτελεί αναγκαιότητα για τη διατήρηση της σταθερότητας του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος, που παραμένει ευάλωτο. [39]

«Τιμή» απίστευτη, λοιπόν, για την Ελλαδίτσα, μια χώρα που εκτός από το αρχαίο της μεγαλείο, δύο μόνο φορές επηρέασε ουσιαστικά τα παγκόσμια δρώμενα, μια με την εθνοαπελευθερωτική της επανάσταση και μια με τον εμφύλιο πόλεμό της. Πώς έφθασε στο

σημείο οι ηγέτες των μεγαλυτέρων καπιταλιστικών χωρών να την έχουν κεντρικό σημείο αναφοράς, γιατί από την πορεία της φοβούνται ότι θα εξαρτηθεί η σταθερότητα του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος; Γίγαντας(!!!) που πεθαίνει και παρασέρνει στην πτώση του τα πάντα ή πεταλουδίτσα που δημιουργεί ανεξέλεγκτες καταστάσεις σε ένα σύστημα ασταθές με χαοτική συμπεριφορά;

Σαφώς και συμβαίνει το δεύτερο. Είναι ακόμη νωπές οι μνήμες στην προκειμένη περίπτωση όπως και οι επιπτώσεις της διεθνούς οικονομικής κρίσης που έπληξε όλα τα παλιά ιμπεριαλιστικά κέντρα και τις ζώνες επιρροής τους. Είναι η εποχή που όλοι μιλούσαν για την παγκόσμια οικονομική κρίση, που σαν αρχαίος άνεμος σαρώνει το πλανήτη από άκρο εις άκρο, συσκοτίζοντας τις περισσότερες φορές τα αίτια αλλά και τις αντιφάσεις του φαινομένου, με την πιο μεγάλη ακρίβεια, με τη μεγαλύτερη δυνατή επισημότητα ο νόμος της ανισόμετρης -οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής- ανάπτυξης του καπιταλισμού παρουσιάζεται εμπρός μας για να ταρακουνήσει τα νερά και να βροντοφωνάξει σε μαθητευόμενους αναλυτές και πολυπράγμονες δημοσιολόγους ότι ο «ενιαίος» κόσμος μας, για άλλη μια φορά, εμφανίζεται με πολλά, και μερικές φορές, εντυπωσιακά διαφορετικά πρόσωπα.

Την ίδια ώρα που όλα τα σημαντικά «παλιά» καπιταλιστικά κέντρα, αρχής γενομένης από τις ΗΠΑ, συνταράσσονται το ένα μετά το άλλο από την κρίση, νέες καπιταλιστικές δυνάμεις με μεγάλο βάθος πεδίου και ανθρώπινου δυναμικού (Κίνα, Ινδία κ.λπ), με ελάχιστη εμπρός στο μέγεθος του γεγονότος προσπάθεια [40], κινητοποιώντας τις εσωτερικές τους δυνάμεις καπιταλιστικής ανάπτυξης, συνέχισαν την ξέφρενη πορεία τους προς την εγκαθίδρυση τους, ως βασικά καπιταλιστικά-ιμπεριαλιστικά κέντρα της εποχής μας. Όμως και ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα παρουσιάστηκαν έντονες διαφοροποιήσεις, με πρώτη και καλύτερη τη Γερμανία. [41] Η κρίση σαν τον ντίλερ στο τραπέζι του πόκερ μοιράζει και ξαναμοιράζει την τράπουλα των δυνατοτήτων.

Την ώρα που το κεφάλαιο αντιδρά με καθοριστικές για την πορεία του συστήματος στρατηγικές επιλογές, άλλοτε συνειδητά, άλλοτε ημισυνειδητά και ως επί το πλείστον «αυθόρμητα», πιεσμένο από τις αντικειμενικές ανάγκες ύπαρξης και αναπαραγωγής του είναι κρίσιμο το ζήτημα της λογικής που πρέπει να αναπτύξει το εργατικό κίνημα. Το σύγχρονο παραμύθι δεν έχει μόνο τέρατα της αποκάλυψης που καταβροχθίζουν τις ζωές των εργαζόμενων ανθρώπων για να τις μετατρέψουν σε ενέργεια που φουσκώνει τα πανιά της καπιταλιστικής κερδοφορίας αλλά έχει και ιππότες της ελεεινής συμμορίας της κρίσης, που σηκώνοντας τις σημαίες του καπιταλιστικά αναπόφευκτου και ιμπεριαλιστικά αναγκαίου, προσπαθούν να στρατεύσουν πίσω από τις κουρελιασμένες σημαίες τους τα θύματα της

σύγχρονης οικονομικής κρίσης.

Τι συμβαίνει όμως τώρα; Γιατί με ψυχραιμία αντιμετώπισαν «οι αγορές» την πρόσφατη κρίση με το ελληνικό δημοψήφισμα; Ήταν προετοιμασμένες ή ήξεραν κάτι που εμείς αγνοούμε ή έκαναν πιο ψύχραιμη και αντικειμενική εκτίμηση της κατάστασης; Φυσικά συνέβαιναν και τα τρία. [42]

Την ίδια ώρα κέντρα ειδησεογραφικά, οικονομικά, πολιτικά προσπαθούσαν να σπείρουν τον πανικό γιατί η οικονομική ανάπτυξη της Κίνας περιορίστηκε κατά 0,02% (!) και ο γενικός δείκτης των χρηματιστηρίων της βυθιζόταν κατά μερικές δεκάδες τοις εκατό. Εφιαλτικό ποσοστό για άλλα χρηματιστήρια. Για της Κίνας όμως;

Ας δούμε όμως τι πτώση ήταν; Ο γενικός δείκτης μετοχών Shanghai Stock Exchange Composite Index σκαρφάλωσε από 2.036 μονάδες στις 12 Ιουνίου του 2014 στις 5.166 μονάδες ένα χρόνο αργότερα, σημειώνοντας άνοδο 153%. Ως γνωστόν, κατά την άνοδο των τιμών οι όγκοι συναλλαγών είναι πολύ μεγαλύτεροι απ' ό,τι στην πτώση, και κάποιος από αυτούς που αγόρασαν άρχισαν να πουλούν. Η αλήθεια είναι ότι η πτώση των τιμών των μετοχών στην Κίνα ξεκίνησε πριν από δύο μήνες και οι απώλειες μέχρι σήμερα είναι της τάξης του 42%. Είναι φανερό ότι η μεγάλη αυτή πτώση δεν οφείλεται τόσο στην επιβράδυνση της οικονομίας αλλά στο γεγονός ότι η άνοδος ήταν πολύ μεγάλη, πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι δικαιολογούσαν οι υψηλοί ρυθμοί οικονομικής ανάπτυξης της οικονομίας της Κίνας. Το μεγαλύτερο μέρος της χρηματιστηριακής δραστηριότητας ήταν κερδοσκοπία, η οποία παρέχει ρευστότητα στην αγορά, αλλά προκαλεί μεγάλες ανισορροπίες που μεταδίδονται και σε άλλες αγορές (ομόλογα, ακίνητα, νομίσματα κλπ).

Η μεγάλη πτώση των τιμών των μετοχών στην Κίνα είναι μια ανώμαλη προσγγείωση στην πραγματικότητα, όμως ήταν μια φυσιολογική και αναπόφευκτη εξέλιξη.[43] Θα πρέπει εδώ να αναφέρουμε ότι είναι επίσης μια συνηθισμένη ιστορία αρπαγής κεφαλαίων από τους γύπες, που συνέβη πολλάκις και στην Άγρια Δύση και στην Άγρια Ανατολή, σχεδόν από συστάσεως χρηματιστηρίων στον καπιταλισμό.

Στον πανικό έπαιξαν ρόλο αφενός οι διαστάσεις της Κίνας και το ειδικό της βάρος στην παγκόσμια οικονομία, αλλά κυρίως, άλλος είναι ο λόγος κατά τη γνώμη μας και δεν είναι οι προαναφερθέντες. Άλλωστε η Κίνα έχει τα συναλλαγματικά αποθέματα και τα νομισματικά και δημοσιονομικά μέσα και κυρίως την πολιτική δομή να εφαρμόσει ένα τεράστιο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων τέτοιων διαστάσεων που να μπορεί να ανατρέψει τις επιπτώσεις οποιασδήποτε κυκλικής κρίσης. Φυσικά αυτή η δυνατότητα δεν θα υπάρξει εσαεί

και θα εξαντλείται όσο «ομαλοποιείται» η καπιταλιστική ανάπτυξη της και τα ποσοστά αύξησης αυτής πέφτουν σε «ρεαλιστικά» επίπεδα.

Ο λόγος της συντονισμένης προσπάθειας πανικού – που παρεμπιπτόντως έχει ως παρενέργεια τα οφέλη της Κίνας καθώς και άλλων από την πτώση των τιμών των πρώτων υλών- έχει να κάνει με τους ασύμμετρους πολέμους σε πολλά επίπεδα ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Ο συγκεκριμένος, εκπορευόμενος από τις ΗΠΑ, είχε πρόσκαιρα τουλάχιστον κέρδη. Έτσι, σχεδόν το σύνολο της αύξησης 13% που σημείωσαν οι άμεσες ξένες επενδύσεις παγκοσμίως μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2015 κατέληξε στις ΗΠΑ. Το 77% των κεφαλαίων όμως που εισέρευσαν στις ΗΠΑ το πρώτο τρίμηνο του έτους προήλθε από το Λουξεμβούργο ή πέρασε από το Λουξεμβούργο στον δρόμο του προς τις ΗΠΑ και δεν είναι εύκολο να ανιχνευθεί η ακριβής προέλευσή του. Την ίδια περίοδο η Κίνα, καταγράφει μείωση 12% των άμεσων επενδύσεων στο έδαφός της εν μέσω εντεινόμενης ανησυχίας για την επιβράδυνσή της και παρά την πρόθεσή της να υιοθετήσει φιλικότερη στάση προς τις ξένες επιχειρήσεις. [44]

Είναι άσχετα όλα τα παραπάνω από ότι συμβαίνει στο γεωστρατηγικό πεδίο; Με αφορμή μια προκλητική ναυτική επιχείρηση με ένα(!) αμερικανικό αντιτορπιλικό του αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού που έπλευσε σε απόσταση 12 ναυτικών μιλίων από ένα από τα τεχνητά νησιά, που κατασκευάζει το Πεκίνο σε νερά που διεκδικούν και άλλα ασιατικά κράτη, διαμήνυσε ο κινέζος ναύαρχος Γου Σενγκλί στον αμερικανό ομόλογό του, Τζον Ρίτσαρντσον: «Εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες συνεχίσουν με αυτού του είδους επικίνδυνες και προκλητικές ενέργειες, θα μπορούσε να υπάρξει μια πιεστική κατάσταση μεταξύ δυνάμεων που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή [...] **ή ακόμα και ένα μικρό περιστατικό μπορεί να προκαλέσει πόλεμο**».

Σε editorial στους Global Times- ταμπλόιντ που αποτελεί ιδιοκτησία του Κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος, μέσω άλλης εφημερίδας- σημειώνεται – λίγες ημέρες μετά την ένταση λόγω πτήσης αμερικανικού αεροσκάφους πάνω από τα νησιά, αγνοώντας τις κλήσεις των κινεζικών ενόπλων δυνάμεων- ότι το Πεκίνο δεν επιθυμεί σύγκρουση με τις ΗΠΑ, αλλά «αν ήταν να έρθει, θα πρέπει να το αποδεχτούμε».

«Αν η θέση των ΗΠΑ είναι ότι η Κίνα πρέπει να παύσει τις δραστηριότητές της, **τότε ένας σινοαμερικανικός πόλεμος είναι αναπόφευκτος στη Θάλασσα Νότιας Κίνας**» αναφέρεται στην εφημερίδα, η οποία θεωρείται ότι πολύ συχνά εκφράζει τις απόψεις της κινεζικής κυβέρνησης.

Τι χωρίζει την πρώτη περίοδο που όλοι φοβούνταν το πέταγμα της Πεταλούδας με την περίοδο που βρυχάται ο Δράκος και τα χρηματιστήρια δεν δείχνουν τίποτα πέρα από τη συνηθισμένη νευρική τους; Σε αυτή την πρώτη περίοδο ζωντάνεψαν οι εφιάλτες των αστών από ένα ξαναγεννημένο από τις στάχτες του και την κρίση εργατικό κίνημα που με την εμπειρία της ήττας, ακμαίο, καινοτόμο, αποφασισμένο και αγωνιστικά θρασύτατο θα τα ζητούσε όλα με μέθοδο και στοχοπροσήλωση. Αφού αυτό δεν έγινε εφικτό, και εδώ έχει τεράστιες ευθύνες το ελληνικό εργατικό κίνημα και όσες πολιτικές δυνάμεις, κόμματα και οργανώσεις έχουν αναφορά σε αυτό γιατί θα μπορούσε να αποτελέσει τον καταλύτη για ραγδαίες, κοσμογονικές αλλαγές, δεν λειτούργησε, σωστότερα **δεν οξύνθηκε πάνω από ένα όριο η βασική αντίθεση του καπιταλισμού** ανάμεσα στο κεφάλαιο και στην εργασία, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, και έτσι, **ανοίγει πεδίο δόξης λαμπρό για τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς**. Οι μέρες μας χαρακτηρίζονται από την τάση όξυνσης, παροξυσμού των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, που το τέρμα τους είναι ένα, είναι γνωστό και είναι τραγικό για τους λαούς: ο Πόλεμος ή οι πόλεμοι.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον ο ελληνικός καπιταλισμός ανανέωσε τα συμβόλαια και τις συμπράξεις του με τους διεθνείς συμμάχους του με χειρότερους όρους, περιμένοντας βελτίωση της θέσης του. Με 0,308% του παγκόσμιου ΑΕΠ, 1,284% του ΑΕΠ της ΕΕ και 2,15% της ευρωζώνης, [45] και μάλιστα συνεχώς μειούμενο το ΑΕΠ για 6 χρόνια, αποτυπώνει με σαφήνεια τα τεκταινόμενα, δηλαδή, τη συνεχή υποβάθμιση της θέσης του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν είναι όμως κυρίως αυτό που καθόρισε τις τελευταίες εξελίξεις. Ένα νέο σκηνικό πυροδοτούν οι αλλαγές στην κορυφή της μονοπωλιακής οικονομικής πυραμίδας. Το ξεπούλημα μεγάλου μέρους του τραπεζικού τομέα σε ξένα κεφάλαια συνεπάγεται εκτός των άλλων ότι η ρευστότητα αλλά και η επενδυτική χρηματοδότηση των παραγωγικών ελληνικών κεφαλαίων θα εξαρτάται από ανταγωνιστικά κεφάλαια ληστρικής, πειρατικής λογικής έτσι ώστε να φαντάζει το τοκογλυφικό ελληνικό τραπεζικό-χρηματιστικό κεφάλαιο σαν Αρσακειάδα άμεμπτου ηθικής. Η κυβέρνηση Σύριζα-Ανέλ, και οι απίστευτοι, συμφεροντολόγοι, γελοίοι, και γι αυτό επικίνδυνοι τύποι, Τσακαλώτος, Σταθάκης, Δραγασάκης με το “βιβλίο προσφορών” άφησαν τις τράπεζες στο έλεος των πιο επικίνδυνων κερδοσκόπων που κυκλοφορούν στο διεθνές οικονομικό στερέωμα, όπως η BlackRock και ο Σόρος, που τελικά τις αγόρασαν ή τουλάχιστον άρπαξαν μεγάλα τμήματά τους. [46]

Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Εξίσου σημαντικό, αν όχι σημαντικότερο, είναι η πώληση των κόκκινων δανείων στους γύπες, πιθανόν στα ίδια κεφάλαια που έχουν πάρει θέσεις στο τραπεζικό σύστημα με το ξεπούλημα του, μέσω των οποίων θα ξεπουληθεί ή θα ρευστοποιηθεί σημαντικό μέρος του παραγωγικού ιστού που έχει απομείνει [47] με τεράστιες συνέπειες για τους εργαζόμενους που θα μείνουν άνεργοι ή θα καταρρεύσει το

σημερινό επίπεδο των εργασιακών τους σχέσεων.

Συμπερασματικά το χρηματιστικό κεφάλαιο στην Ελλάδα με τη συμβολή των ξένων γυπών, με ακόμη πιο μεγάλη θρασύτητα, αρπακτικότητα και λαιμαργία θα ξεσκίζει τις σάρκες της ελληνικής οικονομίας και πρωτίστως των εργαζομένων. Είναι αυτό που με λύσσα θα απαιτεί την παραμονή της χώρας στο Ευρώ και στην ΕΕ και σε αντάλλαγμα θα ξεπουλά οτιδήποτε από τον παραγωγικό ιστό, τον δημόσιο πλούτο ή θα συμμετέχει ξεδιάντροπα σε κάθε τυχοδιωκτισμό στην περιοχή. Ξέρει ότι μόνο έτσι θα εξασφαλίζει τα συμφέροντα του γιατί αν μείνει μόνο του, “man to man”, με τους εργαζόμενους οι μέρες του είναι ελάχιστες και τελειωμένες. Ξέρουν ότι μόνο ο καταθλιπτικός συσχετισμός δύναμης, εσωτερικός και διεθνής, μπορεί να τους προστατέψει, γι αυτό και δεν αφήνουν κανένα περιθώριο στο πολιτικό, συνδικαλιστικό, πνευματικό και δημοσιογραφικό προσωπικό τους για εναλλακτικές στρατηγικές. Ταυτόχρονα επειδή γνωρίζουν ότι αυτές “οι μέρες της ευδαιμονίας” έχουν ένα όριο στην παταγώδη πλήρη κατάρρευση του συστήματος, κατάρρευση που μπορεί να παρασύρει στον εκφυλισμό όλες τις τάξεις, επιταχύνουν την επίθεση-ληστεία του δημόσιου πλούτου και των εργαζομένων.

Η δυστυχία των εργαζομένων είναι ότι ταυτόχρονα με τη λεηλασία του ιδρώτα και του αίματος τους, σε ένα εσωτερικό περιβάλλον μανιασμένης προσπάθειας εξανδραποδισμού τους, κινδυνεύουν να εμπλακούν σε τραγικές περιπέτειες με εκατόμβες θυσιών είτε με βάση τους διεθνείς ανταγωνισμούς, είτε με βάση τις συνέπειες τους (η τραγική περίπτωση των προσφύγων είναι μία από αυτές). Έτσι από τα πράγματα προκύπτει, από την αντικειμενική δηλαδή όξυνση των αντιθέσεων της περιόδου η διεκδίκηση ενός προγράμματος διεξόδου από τη κρίση προς όφελος του κόσμου των εργαζομένων, που θα αφήνει λαβωμένο το κεφάλαιο και τους συμμάχους του και μέσα από την τιτάνια πάλη που θα απαιτηθεί για την εφαρμογή του να δοθεί ίσως η δυνατότητα προσέγγισης της επαναστατικής διαδικασίας από την πλειοψηφία των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα στους άξονες του δεν μπορεί να μην έχει ως περιεχόμενο το κόψιμο του ομφάλιου λώρου, των διεθνών στηριγμάτων, της αστικής τάξης που είναι η ΕΕ-Ευρωζώνη-NATO-Βάσεις-ΔΝΤ κλπ. Θα πρέπει να έχει ως άξονες την άμεση κρατικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας χωρίς αποζημιώσεις και με εργατικό έλεγχο, ένα τεράστιο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας με αποκατάσταση και διεύρυνση των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, μισθών και συντάξεων, τη δημοκρατική ανατροπή όλων των στεγανών αλλά και των μηχανισμών καταστολής του κράτους και των μηχανισμών ενίσχυσης του κεφαλαίου. [48]

Βασικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος είναι **η συγκρότηση ενιαίου εργατικού μετώπου όλων των δυνάμεων**, που επαγγέλλονται την απελευθέρωση της εργατικής τάξης από κάθε εκμετάλλευση, σε κοινωνικό επίπεδο, η επιβολή μέσω αυτού σε πολιτικό επίπεδο της δημιουργίας του αναγκαίου πολιτικού μετώπου (η αλληλοτροφοδότηση τους αλλά και **η κυριαρχία του πρώτου πάνω στο δεύτερο είναι αναγκαία συνθήκη** και όχι όπως γίνεται αντεστραμμένα δεκαετίες τώρα η επιβολή των πολιτικών κομμάτων πάνω στις εργατικές οργανώσεις) και φυσικά οι τέτοιες μαζικές κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες θα στηρίζονται από το κομμουνιστικό κόμμα ή τη συμμαχία κομμουνιστικών κομμάτων και οργανώσεων (σε μια διαδικασία συγχώνευσης που από τα προηγούμενα θα παίρνει ζωογόνο δύναμη) της εποχής μας.

Τα παραπάνω θα έπρεπε να γίνουν χθες. Εφτά χρόνια κρίσης δεν έφτασαν για να “ωριμάσουν” οι συνθήκες στα μυαλά όλων μας για να συμβάλουμε στην κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση. Η επίκληση της αναγκαιότητας δεν είναι αρκετή. Άλλωστε όσοι το αντιλαμβάνονται έχουν στο ακέραιο όλη την ευθύνη.

27-12-2015

[1] Η Συμφωνία Plaza υπεγράφη στις 22 Σεπτεμβρίου 1985 στο ξενοδοχείο Plaza της Νέας Υόρκης μεταξύ των ΗΠΑ, Δ. Γερμανίας, Ιαπωνίας, Γαλλίας και Ην. Βασιλείου. Τα πέντε κράτη συμφώνησαν -μεταξύ άλλων- να υποτιμήσουν το δολάριο ΗΠΑ έναντι του Ιαπωνικού Γιεन και του Γερμανικού Μάρκου, παρεμβαίνοντας στις αγορές συναλλάγματος.

[2] Η κινεζική οικονομία ξεπέρασε την αμερικανική, το 2010 και έγινε η πρώτη οικονομία του πλανήτη σε αγοραστική δύναμη. «Όπως ανακοίνωσε σήμερα το εδρεύον στην Ουάσιγκτον Peterson Institute for International Economics, το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) της Κίνας έφθασε πέρυσι στα 14,8 τρις δολάρια, ενώ το αμερικανικό ήταν μόνο 14,6 τρις δολάρια. Το Ινστιτούτο υπολόγισε το ΑΕΠ των δύο χωρών σταθμίζοντας τις συναλλαγματικές ισοτιμίες και τις διαφορές των τιμών που υπάρχουν στις δύο χώρες για την αγορά συγκεκριμένων αγαθών.” Το ελληνικό πρόβλημα. Γέννηση, εξέλιξη διέξοδος.” Αλέξανδρος Καπακτσής

[3] No One’s World, by Charles A. Kupchan, published by Oxford University Press, 2012

[4] Χρησιμοποιούμε αυτόν τον δείκτη σαν τον πιο συνολικό και αντιπροσωπευτικό της συνολικής ισχύος του δοσμένου κοινωνικού σχηματισμού. Φυσικά από μόνος του συνεχίζει να

εκφράζει με ένα στρεβλό ακόμη τρόπο τη συνολική ισχύ αν δεν συνυπολογιστούν, η στρατιωτική και πολιτική ισχύς, η πολιτισμική επιρροή, η γεωστρατηγική θέση κλπ.

[5] Η PwC για τις χρονιές 2009 και 2010, σύμφωνα με τα LuxLeaks, πετυχαίνει tax rulings στο Λουξεμβούργο για λογαριασμό του EFG Group (Όμιλος Λάτση) και της Coca-Cola SBC (Όμιλος Δαυίδ-Λεβέντη).

[6] Παγκόσμιο δίκτυο παροχής επαγγελματικών υπηρεσιών, συμβουλών, ελέγχων, προβλέψεων, φορολογικών “εξυπηρετήσεων” κλπ με 208.000 εργαζόμενους και με συνολικά ακαθάριστα παγκόσμια έσοδα 35,4 δις δολάρια για τη χρήση που έληξε στις 30 Ιουνίου 2015. Η Κ. Σαββαΐδου, πρώην γγ ανήκε σε αυτή πριν διοριστεί στη θέση που τόσο «αγάπησε» και από την οποία έφυγε εξαναγκασμένη από σκάνδαλο.

[7] Την εργατική τάξη, τα άλλα λαϊκά στρώματα και την πάλη που διεξάγουν ενάντια στη δική τους άρχουσα τάξη προς το παρόν την αφαιρούμε από την ανάλυση αλλά καθόλου δεν είναι έτσι για τους σχεδιασμούς τους. Θα επανέλθουμε.

[8] Ο πρόεδρος του συνδέσμου γερμανικών βιομηχανιών BDI Χανς Πέτερ Κάιτελ με δήλωση του για την νομισματική ένωση. Ιστοσελίδα των γερμανικών αποστολών στην Ελλάδα 7/8-2012

[9] Η με πάταγο κατάρρευση τους έπληξε βαθιά και σκληρά όλες τις πτέρυγες του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος ακόμη και αυτών που με αυστηρότητα ή και εχθρότητα τις έκριναν. Τα αίτια της κατάρρευσης ανήκουν σε ένα άλλο κεφάλαιο που δεν θα θίξουμε εδώ. Περισσότερα στο κεφάλαιο: Εξευρευνώντας το παρελθόν, ο Οκτώβρης της ελπίδας. Το σοβιετικό παράδειγμα. *“Το ελληνικό πρόβλημα. Γέννηση, εξέλιξη διέξοδος.”* Αλέξανδρος Καπακτσή

[10] <http://democratic-individuality.blogspot.gr/>

[11]

<http://www.nytimes.com/2015/11/15/books/review/jon-meachams-destiny-and-power-the-american-odyssey-of-george-herbert-walker-bush.html>

<http://www.kathimerini.gr/837692/article/epikairothta/kosmos/epi8esh-patros-mpoys-se-tseni-ramsfeInt>

[12] Η κρίση του 2008 επιβεβαίωσε τον συνοπτικό ορισμό των παραγώγων που είχε προτείνει ο Αμερικανός μεγιστάνας Warren Buffet: «οικονομικά όπλα μαζικής

καταστροφής».

[13] “Good tidings in 2011. But who will start the next crisis, China or the U.S.?” Andy Xie, πρώην αναλυτής της Morgan Stanley

[14] ΑΜΥΝΑ & ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ, τ. Μαΐου 2014

[15] Οι... αντοχές της Ρωσίας, Nicholas Redman capital. gr 03-Νοε-2015

[16] Έκθεση Sipri για το 2012. Οι εκτιμήσεις για τα μεγέθη ποικίλουν πολύ. Πως να μη γινόταν άλλωστε αφού πρόκειται για τις στρατιωτικές δαπάνες!

[17] Διηπειρωτικούς βαλλιστικούς πυραύλους επίγειας στάθμευσης (ICBM) RS-24 Yars με τρεις κεφαλές, ο ναυτικός ICBM Bulava, ο πύραυλος που μπορεί να φέρει 10 υπερηχητικές αυτόνομες πυρηνικές κεφαλές, το πιο σύγχρονο ρωσικό αντιπυραυλικό σύστημα S-500 Triumphator.

[18] www.tovima.gr/world/article/?aid=745559

[19] Putins Plan geht auf Irak will Russland als Schutzmacht, nicht mehr die USA- DEUTSCHE WIRTSCHAFTS NACHRICHTEN

[20] BBC Broadcast, London, 1st October 1939

[21] www.imerisia.gr/article.asp?catid=26511&subid=2&pubid=113525794

[22] Σεργκέι Καραγκάνοφ κοσμήτορας της έδρας παγκόσμιας οικονομίας και πολιτικής της Ανώτατης Οικονομικής Σχολής της Μόσχας και πολιτικός επιστήμονας Rosiysskaya Gazeta

[23] Financial Times Jun 24, 2015 Upstarts that challenge power in Beijing, David Pilling

[24] Όπως παραπάνω

[25] Jin Bei, “The International Competition Facing Domestically Produced Goods and the Nation’s Industry,” Social Sciences in China 12, no. 1 (Spring 1997): 65-71. Αναφέρεται στο Η εργασιακή εκμετάλλευση στην Κίνα των Τζον Μπέλαμι Φόστερ και Ρόμπερτ Μακ Τσέσνεϊ στη Μαρξιστική σκέψη τόμος 17

[26] Τελείως διαφορετικό συμπέρασμα από τους παραπάνω συγγραφείς.

[27] EurActiv, Catherine Stupp 28-9-2015

[28] Την “ψαλίδα” με ΗΠΑ και Κίνα στους υπερ-υπολογιστές θέλει να κλείσει η Ευρώπη.
Νατάσα Φραγκούλη - 05 Οκτωβρίου 2015 - ΣΕΠΕ

[29] Το Βήμα 21 Οκτ 2015

[30] BRICS trample US in South America, Pepe Escobar, 22 May, 2015, RT

[31] Πηγή: reporter.gr

[32] Η AIIB θεωρείται αντίπαλος για το ΔΝΤ, την Παγκόσμια Τράπεζα και την Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης (ADB) Branigan, Tania (13 March 2015). “Support for China-led development bank grows despite US opposition”. The Guardian. Retrieved 15 March 2015

[33] Η Κίνα χαράζει νέους «δρόμους του μεταξιού» Μητροπούλου Ειρήνη Το Βήμα 16/11/2014

[34] Από δυνάμεις της αριστεράς και διεθνώς και στη χώρα μας τυγχάνει η Κίνα μιας ιδιόμορφης ασυλίας που δεν έχει αντικειμενικό έρεισμα. Πχ. Ο Δ. Κουτσούμπας ΓΓ του ΚΚΕ συμμετείχε, και καλά έκανε, στη 17η Διεθνή Συνάντηση Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων που πραγματοποιήθηκε από τις 30/10 έως την 1/11 στην Κωνσταντινούπολη όπου κατήγγειλε πολλές φορές των ιμπεριαλισμό και τόνισε μεταξύ άλλων: Τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας των συνεπειών των αντεπαναστατικών ανατροπών σε χώρες της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, αλλά και εξαιτίας της καπιταλιστικής κρίσης, “που ανακάτεψε τα χαρτιά” της ανισόμετρης καπιταλιστικής ανάπτυξης, οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται. Ο περίφημος ονομαζόμενος πολυπολικός κόσμος δεν είναι άλλος από τον κόσμο των σκληρών ενδοϊμπεριαλιστικών αναμετρήσεων που διεξάγονται με οικονομικά, διπλωματικά, πολιτικά και στρατιωτικά μέσα, αφού, όπως είναι πασίγνωστο, “ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα”. (Ριζοσπάστης Κυριακή 8 Νοέμβρη 2015)
Θα περίμενε κάποιος να καταγγεληθεί η πολιτική του ΚΚΚ που συμμετείχε και αυτό στη συνάντηση και για το γεγονός ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη της Κίνας στηρίζεται στην άγρια εκμετάλλευση, το αίμα και τα δάκρυα εκατοντάδων εκατομμυρίων εργατών. Ούτε μια λέξη όμως δεν ειπώθηκε προς τους Κινέζους “συντρόφους”. Δυστυχώς!

[35]

<http://www.902.gr/eidisi/kosmos/78370/orgi-tis-kinas-gia-tin-peripolia-amerikanikoy-antitorpili-koy-sti-notia-siniki>

[36] La Revue de défense et de sécurité collective », Παρίσι, Μάιος 2007, σελ. 31

[37] Η Κίνα προβάλλει τις ναυτικές της φιλοδοξίες dimanche 23 août 2009, par Zajec Olivier Μοντ Ντιπλοματικ

[38] Οι κυβερνήσεις χρειάζονται πολιτικές που θα αντιμετωπίζουν την καταστροφική τάση των κοινωνιών και των οικονομιών από τη συνεχή μείωση των υπαλλήλων που έχουν πλήρη και μόνιμη απασχόληση, λέει η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας (ILO) σε μια ετήσια έκθεση που ανακοινώθηκε την Τρίτη. Μόνο ένα τέταρτο όλων των εργαζομένων παγκόσμια έχουν σταθερή εργασία, ενώ τρία τέταρτα είτε δεν έχουν κανένα συμβόλαιο, είτε είναι ελεύθεροι επαγγελματίες, με προσωρινά ή βραχυπρόθεσμα συμβόλαια, σύμφωνα με την ετήσια έκθεση «Παγκόσμια Απασχόληση και Κοινωνική Προοπτική». Η παγκόσμια οικονομική κρίση ώθησε την αύξηση σε δουλειές ημιαπασχόλησης, ιδιαίτερα για τις γυναίκες, και ενέτεινε μια καθοδική τάση σε δουλειές που σχετίζονται με παγκόσμιες αλυσίδες εφοδιασμού. Οι αλλαγές αυτές και με καινούργιες μορφές απασχόλησης-εκμετάλλευσης, όπως οι «μίνι-δουλειές» στη Γερμανία, τα «συμβόλαια μηδενικών ωρών» στη Βρετανία και οι «εφημερίες» (on-call, όπου κάποιος καλείται σε δουλειά μόνο όταν υπάρχει ανάγκη) στην Ολλανδία, σημαίνουν ότι οι κυβερνήσεις χρειάζεται να σκεφτούν πώς θα εγγυηθούν ασφάλεια εισοδήματος σε όσους δεν έχουν πλήρη μισθωτή εργασία, είπε ο γενικός διευθυντής της ILO, Γκάι Ράιντερ.

[39] 8-6-2011 Καθημερινή

[40] Ελάχιστη πτώση του ποσοστού της αύξησης της παραγωγής τους, όταν όλοι οι άλλοι είχαν αρνητικούς δείκτες, πολλές φορές διψήφιους..

[41] Η Γερμανία, είναι ίσως η μόνη ισχυρή οικονομία της Ευρωζώνης, που τόσο το 2010 όσο και το 2011, θα γράψει ισχυρά θετικούς ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης. Το 2010 η οικονομία της Γερμανίας, θα γράψει +3,6% ανάπτυξη και οι προβλέψεις της Κεντρικής Τράπεζας της Γερμανίας, για το 2011, κάνουν λόγο για +2,5%. Μάλιστα, ο απερχόμενος Κεντρικός Τραπεζίτης της Γερμανίας, Άξελ Βέμπερ, κατά την παρουσίαση των σχετικών προβλέψεων, έκανε λόγο και για μείωση της ανεργίας στη Γερμανία, σε χαμηλό 20ετίας (7,3%) μέσα στο 2011.

[42] “...έπειτα από ένα άνευ προηγούμενου πέρα-δώθε της αριστερής ελληνικής κυβέρνησης με δημοψήφισμα και νέες εκλογές, για ένα νέο, τρίτο πρόγραμμα, αυτή τη φορά υπό τον ESM. Ήταν μια κρίσιμη δοκιμασία – για εμάς, αλλά και για το σύνολο της ευρωζώνης.”
Ευχαριστώ Μέρκελ σε Σόιμπλε για την επίλυση της ελληνικής κρίσης Το Βήμα 14-12-2015

[43] Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ Τρίτη, 15/12/2015 ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΥΡΙΔΗΣ Οικονομολόγος, Βουλευτής ΔΗΣΥ

[44] ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 07.11.2015 Πόλος έλξης για άμεσες ξένες επενδύσεις οι ΗΠΑ Ρουμπίνα Σπάθη

[45] Στοιχεία από ΔΝΤ και ΕΚΤ για το 2014

[46] Τράπεζες: Κακουργηματική απάτη σε βάρος του Δημοσίου από τον ΣΥΡΙΖΑ
Λεωνίδας Βατικιώτης | unfollow Τεύχος Δεκεμβρίου 2015

[47] Λεωνίδας Βατικιώτης Στο σφυρί χιλιάδες επιχειρήσεις Πριν 20 Δεκεμβρίου 2015

[48] Αναλυτική προσέγγιση στο τελευταίο κεφάλαιο στο.” Το ελληνικό πρόβλημα. Γέννηση, εξέλιξη διέξοδος.” Αλέξανδρος Καπακτσής